

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นตามขนาดของโรงเรียน จำนวน 96 คน โดยผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์ 2 ชุด คือ ชุดที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์ สำหรับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในด้านการบริหารและบริหารหลักสูตร ชุดที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในด้านการสอน การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ซึ่งในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้ครบจำนวน 96 คน ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย ซึ่งจากข้อมูลผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

1. สถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

1.1 ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ส่วนใหญ่จบการศึกษา ระดับปริญญาโท สาขาวิชาบริหารการศึกษาและการมัธยมศึกษา รองลงมาคือ สาขาวิชาภาษาตะวันออก สาขาแนะแนวการศึกษาและอาชีพ สาขาวิจัยการศึกษา สาขาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว และสาขาเศรษฐศาสตร์ มีประสบการณ์ในการดำรงตำแหน่งระหว่าง 1 - 5 ปี และไม่เคยเข้ารับการประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539

1.2 หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41 -50 ปี หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษจบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี และปริญญาโท จำนวนเท่ากัน ในจำนวนหัวหน้าหมวดวิชาที่มีวุฒิการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษ ส่วนหัวหน้าหมวดวิชาที่มีวุฒิการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาโท จบสาขาการสอนภาษาอังกฤษ สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สาขาบริหารการศึกษา สาขาสังคมสงเคราะห์ทางการศึกษา สาขาบรรณารักษศาสตร์ และสาขาวรรณคดีเปรียบเทียบจำนวนเท่ากัน หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการดำรงตำแหน่งระหว่าง 1 - 5 ปี และเคยเข้ารับการประชุม อบรม และสัมมนาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539

1.3 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ และส่วนใหญ่มีจำนวนคาบสอนระหว่าง 16 - 20 คาบ รองลงมาคือ มากกว่า 20 คาบ ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่า 20 ปี รองลงมาอยู่ระหว่าง 16 -20 ปี เคยเข้ารับการอบรม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539

2 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาทางบริหารและบริการหลักสูตรภาษาอังกฤษของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในด้านต่างๆ ดังนี้

2.1 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาในด้านการเตรียมบุคลากรในโรงเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาขาดงบประมาณในการจัดหาบุคลากรภายนอกมาช่วยสอน รองลงมาได้แก่ปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนเนื้อหา หรือความรู้ที่จะสอน ปัญหาครูผู้สอนในโรงเรียนไม่เพียงพอ และปัญหาการขาดวิทยากรที่จะมาให้ความรู้แก่ครู

ในด้านปัญหาขาดงบประมาณในการจัดหาบุคลากรภายนอกมาช่วยสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยการประชาสัมพันธ์เพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้ปกครองซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยเชิญอาจารย์ที่เกษียณอายุไปแล้วมาช่วยสอน ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสอน เนื้อหา หรือความรู้ที่จะสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยให้ครูศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ และให้โรงเรียนและกลุ่มโรงเรียนจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการแก่ครู อีกทั้งโรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยส่งครูเข้ารับการอบรมกับหน่วยงานภายนอก และเชิญวิทยากรมาให้ความรู้แก่ครู และให้ครูไปศึกษาดูงานในโรงเรียนต่างๆซึ่งแนวทางการแก้ปัญหาทั้งหมดนี้โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนในโรงเรียนไม่เพียงพอ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยการใช้อัตราจ้างโดยการจ้างครูจากที่อื่นหรือครูชาวต่างประเทศมาสอน ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี การสำรวจครูที่เรียนวิชาโทภาษาอังกฤษหรือครูที่มีความรู้ความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อมาช่วยสอน ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือไม่ได้ผล แก้ปัญหาโดยออกแบบสอบถามความสมัครใจครูหมวดวิชาอื่นที่ยินดีช่วยสอนภาษาอังกฤษซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยขอครูฝึกสอนจากสถาบันราชภัฏ ซึ่งแนวทางนี้โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านขาดวิทยากรที่จะมาให้ความรู้แก่ครู พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และ/หรือหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิทยากรให้การอบรมแก่ครูในโรงเรียนของตน และผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการและ/หรือหัวหน้าหมวดให้คำแนะนำด้านความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรและวิธีการสอนภาษาอังกฤษแก่ครู ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

2.2 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดครูเข้าสอน โรงเรียนทุกโรงเรียนมีปัญหาคือครูมีการรับผิดชอบทั้งงานสอนและงานพิเศษ รองลงมาได้แก่ ปัญหาครูต้องสอนหลายวิชาและหลายระดับชั้น ปัญหาครูผู้สอนมีจำนวนไม่เพียงพอ ปัญหาครูผู้สอนไม่ได้จบการศึกษาทางการสอนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ได้เอกวิชาภาษาอังกฤษ และปัญหาการจัดครูเข้าสอนไม่ตรงกับความรู้ ความสามารถ หรือความถนัด

ในด้านปัญหาครูมีการรับผิดชอบทั้งงานสอนและงานพิเศษ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยจัดให้ทำงานพิเศษบ้างแต่ไม่ใช่หัวหน้างานซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี พยายามจัดให้ครูปฏิบัติงานสอนเพียงอย่างเดียวโดยไม่ต้องทำงานบริหารด้านอื่นซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ผล ส่วนการแก้ปัญหาโดยให้ครูในหมวดวิชาอื่นที่มีชั่วโมงสอนน้อยกว่ารับผิดชอบงานพิเศษอื่นๆโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูต้องสอนหลายวิชาและหลายระดับชั้น โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยจัดให้สอนเพียง 2 ระดับชั้น หรืออย่างมาก 2 วิชาต่อครู 1 คน โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี และแก้ปัญหาโดยพยายามจัดให้สอนในระดับชั้นเดียวและวิชาเดียวโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ผล

ในด้านปัญหาครูผู้สอนมีจำนวนไม่เพียงพอ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยการใช้อัตราจ้าง โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี การขออัตรากำลังหมวดวิชาภาษาอังกฤษไปยังกระทรวง และสำรวจครูในหมวดวิชาอื่นๆที่เรียนวิชาโทเป็นภาษาอังกฤษ โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าแนวทางการแก้ไขปัญหามาทั้ง 2 วิธีนี้ยังไม่ได้ผล

ในด้านปัญหาครูผู้สอนไม่ได้จบการศึกษาทางการสอนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ได้เอกวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยส่งครูไปศึกษาอบรมเพิ่มเติมเพื่อนำความรู้มาใช้ในการเรียนการสอน โรงเรียนทุกโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี และพิจารณาครูที่สมัครใจและมีความสามารถเหมาะสมในการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาการจัดครูเข้าสอนไม่ตรงกับความรู้ ความสามารถ หรือความถนัด พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยให้ศึกษาจากคู่มือครู จัดเอกสารให้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ให้เข้ารับการฝึกอบรมในส่วนที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน ซึ่งทุกโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี ส่วนการแก้ปัญหาโดยให้เพื่อนครูที่เคยสอนมาก่อนเป็นที่เล็งคอบยให้คำแนะนำเบื้องต้นนั้นโรงเรียนทุกโรงเรียนระบุว่ายังไม่ทราบผล

2.3 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดตารางสอน โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการกระจายคาบสอนแต่ละวันไม่ตรงใจผู้สอนและมีคาบที่สอนต่อเนื่องกันมากไม่มีเวลาพัก รองลงมาได้แก่ปัญหาการสอนอยู่ในช่วงบ่ายนักเรียนไม่สนใจเท่าที่ควร ปัญหาครูมีงานพิเศษซึ่งต้องการมีช่วงเวลาวางจากการสอนในบางช่วงของแต่ละวัน ทำให้จัดตารางสอนยาก ปัญหาการจัดตารางสอนไม่เอื้อให้นักเรียนมีเวลาเปลี่ยนห้องเรียนอื่นในรายวิชาต่อไปได้ทัน ปัญหาจำนวนคาบเวลาที่สอนไม่เพียงพอและไม่สามารถยืดหยุ่นได้ ปัญหาไม่มีช่วงเวลาก่อนสอนซ้อมเสริมในตารางสอน และปัญหาบุคลากรขาดความรู้และประสบการณ์ในการจัดทำตารางสอน

ในด้านปัญหาการกระจายคาบสอนแต่ละวันไม่ตรงใจผู้สอนและมีคาบที่สอนต่อเนื่องกันมากไม่มีเวลาพัก พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบจัดตารางสอนพยายามจัดตารางของครูแต่ละคนให้เหมาะสมที่สุด ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาการสอนอยู่ในช่วงบ่ายนักเรียนไม่สนใจเท่าที่ควร พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยครูผู้สอนพยายามหากิจกรรมการเรียนการสอนใหม่ๆมาสร้างความสนใจให้กับเด็ก ใช้วิธีสอนแบบต่างๆเพื่อไม่ให้ นักเรียนเบื่อหน่าย ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูมีงานพิเศษซึ่งต้องการมีช่วงเวลาดำเนินการสอนในบางช่วงของแต่ละวัน ทำให้จัดตารางสอนยาก พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยจัดให้ในกรณีที่จำเป็นจริงๆเช่น หัวหน้างานปกครอง จัดให้ว่างคาบแรกของแต่ละวันซึ่งโรงเรียนทุกโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาการจัดตารางสอนไม่เอื้อให้นักเรียนมีเวลาเปลี่ยนห้องเรียนอื่นในรายวิชาต่อไปได้ทัน พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยครูสอนแต่ละคาบวิชาไม่สอนเกินเวลาหรือปล่อยก่อนหมดเวลาเล็กน้อยเพื่อให้เวลานักเรียนในการเปลี่ยนห้องเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหโดยผู้มีหน้าที่จัดตารางสอนพยายามจัดห้องเรียนที่ต้องเดินเรียนในห้องที่ใกล้ๆกันเพื่อไม่ต้องเสียเวลามากในการเดินเปลี่ยนห้องเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาจำนวนคาบเวลาที่ให้สอนไม่เพียงพอและไม่สามารถยืดหยุ่นได้ พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยครูผู้สอนพยายามจัดทำแผนการสอนและควบคุมเวลาที่สอนให้พอเหมาะกับคาบเวลาที่กำหนดให้ ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหโดยขอชั่วโมงจากครูในระดับชั้นเดียวกันที่สอนทันซึ่งโรงเรียนทุกโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี และการแก้ปัญหโดยครูสอนตามจุดประสงค์ที่กระทรวงฯ อนุมัติแผนการสอน โดยไม่ต้องกังวลว่าจะสอนไม่จบเนื้อหาในหนังสือซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาไม่มีช่วงเวลการสอนซ่อมเสริมในตารางสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยครูใช้เวลาพักกลางวันหรือหลังเลิกเรียนสอนซ่อมเสริมซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหโดยครูขอเข้าสอนซ่อมเสริมในช่วงที่ครูขาดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาบุคลากรขาดความรู้และประสบการณ์ในการจัดทำตารางสอน พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยไม่เปลี่ยนคณะทีมงานที่จัดตารางสอนบ่อยนัก ให้มีคนที่ชำนาญงานด้านการจัดตารางสอน และ/หรือคนที่เคยทำอยู่ก่อนแล้วเป็นบุคลากรหลักในการจัดแต่ละครั้งซึ่งทุกโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหโดยแต่งตั้งตัวแทนหมวดวิชา โดยมีหัวหน้าหมวดวิชาและผู้มีความรู้เรื่องหลักสูตรเข้าไปจัด ซึ่งสามารถตัดสินใจในการเลือกวิชาและลงจัดตารางสอนได้ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

2.4 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดบริการวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาโรงเรียนไม่ได้จัดทำวัสดุหลักสูตรไว้บริการแก่ครูผู้สอน ปัญหาขาดความรู้และทักษะในการใช้วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน และ ปัญหาขาดการสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ในการผลิตสื่อการเรียนการสอน รองลงมาได้แก่ปัญหาขาดความรู้และความเข้าใจในการจัดทำวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน ปัญหาไม่มีห้องสื่อเฉพาะที่จะให้บริการสื่อการเรียนการสอน และปัญหาขาดข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการใช้สื่อ นอกจากนี้มีปัญหาโรงเรียนไม่สามารถจัดบริการวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนให้แก่ครูได้อย่างเพียงพอและทั่วถึง และปัญหาวัสดุหลักสูตรและสื่อมีสภาพชำรุดไม่เหมาะสมที่จะใช้งาน

ในด้านปัญหาโรงเรียนไม่ได้จัดทำวัสดุหลักสูตรไว้บริการแก่ครูผู้สอน พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหา โดยให้บุคลากรในหมวดวิชารับผิดชอบดูแลในการจัดทำวัสดุเองซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครุศาสตร์ความรู้และทักษะในการใช้วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยจัดให้มีการอบรมและสาธิตการใช้วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนให้กับครูซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดการสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ในการผลิตสื่อการเรียนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยประชาสัมพันธ์ขอความอนุเคราะห์เงินสนับสนุนช่วยเหลือจากผู้ปกครองหรือหน่วยงานต่างๆซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยมีหนังสือของโรงเรียนไปขอความอนุเคราะห์จากพรรคการเมือง ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาครุศาสตร์ความรู้และความเข้าใจในการจัดทำวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยส่งครูไปอบรมในส่วนที่ศึกษาในเทคกิ้งหรือหน่วยงานต่างๆจัดให้ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี และแก้ปัญหาโดยเชิญวิทยากรมาให้ความรู้แก่ครูซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาไม่มีห้องสื่อเฉพาะที่จะให้บริการสื่อการเรียนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยหาที่จัดเก็บไว้ในหมวดวิชาตามความสะดวกและเหมาะสม มีสมุดบันทึกการนำไปใช้ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ได้ผล

ในด้านปัญหาขาดข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการใช้สื่อ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยออกแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการใช้วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนประเภทต่างๆไปยังหมวดวิชา ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาโรงเรียนไม่สามารถจัดบริการวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนให้แก่ครูได้อย่างเพียงพอและทั่วถึง พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยครูผู้สอนแต่ละคนดำเนินการจัดซื้อหาและผลิตขึ้นไว้ใช้เองในบางส่วนที่พอจะทำได้ และให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุม จัดทำตารางการขอใช้เพื่อหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันใช้ได้อย่างทั่วถึงและเหมาะสมซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยหมวดวิชาและ/หรือครูผู้สอนขอความอนุเคราะห์ไปยังสำนักพิมพ์หรือหน่วยงานต่างๆเพื่อให้จัดเอกสารประกอบหลักสูตรมาให้กับทางโรงเรียนซึ่งโรงเรียนทุกโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาวัสดุหลักสูตรและสื่อมีสภาพชำรุดไม่เหมาะสมที่จะใช้งาน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยเสนอโครงการของงบประมาณในการจัดซ่อมวัสดุและสื่อที่ชำรุด และขอให้ครูที่มีความรู้ความสามารถให้ช่วยดำเนินการซ่อมแซมให้ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

2.5 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาในการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกด้านอาคารสถานที่ ด้านงบประมาณ และการบริการห้องสมุด

2.5.1 ด้านอาคารสถานที่ โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านห้องเรียนไม่พอเหมาะกับจำนวนนักเรียน

ปัญหาการขาดแคลนห้องศูนย์การเรียน ศูนย์ภาษาและ/หรือห้องที่ใช้ฝึกปฏิบัติการทางภาษาที่มีอุปกรณ์พร้อมใช้เรียน รองลงมาได้แก่ ปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้อุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการทางภาษา ปัญหาการบริการในการใช้ห้องศูนย์ภาษาต่างประเทศและห้องปฏิบัติการทางภาษายังไม่เป็นระบบเท่าที่ควร ครูผู้สอนไม่มีเวลาพอที่จะเตรียมสถานที่เอง และปัญหาฝ่ายบริหารและอาจารย์ยังไม่รู้จักการใช้อาคารสถานที่ในบริเวณชุมชนที่ใกล้เคียงทั้งของรัฐและเอกชนมาเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน นอกจากนี้คือปัญหาห้องเรียนมีสภาพไม่อำนวยต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ปัญหาที่มีห้องปฏิบัติการทางภาษาแต่อุปกรณ์บางอย่างชำรุดเสียหายและปัญหาอาคารเรียนแต่ละหลังอยู่ห่างกันมากเป็นอุปสรรคต่อการใช้ประโยชน์จากสื่อร่วมกัน

ในด้านปัญหาขนาดห้องเรียนไม่พอเหมาะกับจำนวนนักเรียน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยใช้อาคารเอนกประสงค์จัดการเรียนการสอนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหามาโดยเสนอผู้บริหารระดับสูงเพื่อปรับปรุงห้องเรียน อาคารสถานที่และบริเวณภายในโรงเรียนให้สะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ได้ผล

ในด้านปัญหาการขาดแคลนห้องศูนย์การเรียน ศูนย์ภาษาและ/หรือห้องที่ใช้ฝึกปฏิบัติการทางภาษาที่มีอุปกรณ์พร้อมใช้เรียน พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่แก้ไขปัญหามาโดยการนำเอาโครงการต่อผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดทำห้องเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และทำเรื่องขอความอนุเคราะห์จากสมาคมศิษย์เก่า สมาคมผู้ปกครอง องค์กรต่างๆทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนกึ่งพรรคการเมืองต่างๆเพื่อจัดทำห้องเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหามาโดยใช้ห้องเรียนที่มีอยู่ให้เป็นห้องปฏิบัติการเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติตามธรรมชาติให้มากที่สุดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้อุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการทางภาษา พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยให้ผู้มีความรู้หรือครูฝ่ายโสตทัศนศึกษาของโรงเรียนช่วยแนะนำ และส่งครูไปอบรมการใช้เทคโนโลยีในรูปแบบต่างๆซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาการบริการในการใช้ห้องศูนย์ภาษาต่างประเทศ และห้องปฏิบัติการทางภาษายังไม่เป็นระบบเท่าที่ควร และครูผู้สอนไม่มีเวลาพอที่จะเตรียมสถานที่เอง พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยจัดให้มีบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ประจำห้องที่ใช้เรียนภาษาต่างประเทศเพื่อเตรียมบริการครูและนักเรียนที่มาใช้ห้อง และโดยจัดให้ครูผู้สอนมีห้องสอนวิชาภาษาอังกฤษประจำของตนและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนทุกอย่างให้พร้อมซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาฝ่ายบริหารและครูผู้สอนยังไม่รู้จักการใช้อาคารสถานที่ในบริเวณชุมชนที่ใกล้เคียงทั้งของภาครัฐและเอกชนมาเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยประสานงานติดต่อขอความร่วมมือกับชุมชนเพื่อให้นักเรียนใช้สถานที่เพื่อประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่า ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาห้องเรียนมีสภาพไม่อำนวยต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยหาวัสดุอุปกรณ์มาตกแต่งห้องให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยจัดมุมอ่านหนังสือหรือมุมกิจกรรมในห้องเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาที่มีห้องปฏิบัติการทางภาษาแต่อุปกรณ์บางอย่างชำรุดเสียหาย พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยทำเรื่องเสนอผู้บริหารขอจัดจ้างซ่อมอุปกรณ์ที่ชำรุด และให้ครูที่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ชำรุดให้ช่วยดำเนินการซ่อมให้ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาอาคารเรียนแต่ละหลังอยู่ห่างกันมากเป็นอุปสรรคต่อการใช้ประโยชน์จากสื่อร่วมกัน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยจัดบริการวัสดุหลักสูตรและสื่อต่างๆไว้ประจำอาคารเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ครูผู้สอน และพยายามจัดให้นักเรียนระดับชั้นเดียวกันนอยู่อาคารเดียวกันรวมทั้งห้องพักครูระดับเดียวกันอยู่ด้วยกันซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

2.5.2 ด้านงบประมาณ โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัด งบประมาณที่จัดสรรให้ไม่เพียงพอกับการปรับปรุงคุณภาพงาน รองลงมาได้แก่ปัญหาการจัดสรรงบประมาณให้หมวดวิชาไม่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการจำเป็นของหมวดวิชา ปัญหาขั้นตอนการอนุมัติมากเกินไปทำให้การใช้จ่ายงบประมาณเกิดความล่าช้า และปัญหาการใช้งบประมาณไม่เป็นไปตามแผนหรือโครงการ ขาดการควบคุมติดตามดูแล

ในด้านปัญหาไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัด งบประมาณที่จัดสรรให้ไม่เพียงพอกับการปรับปรุงคุณภาพงาน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยใช้งบประมาณในแต่ละปีที่ได้พัฒนางานเป็นเรื่อยๆไปให้ได้ประโยชน์มากที่สุดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยพยายามทำเรื่องเขียนโครงการชี้แจงจุดประสงค์และผลที่จะได้รับเสนอขึ้นไปตามลำดับขั้นตอน ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาการจัดสรรงบประมาณให้หมวดวิชาไม่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการจำเป็นของหมวดวิชา พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยขอความอนุเคราะห์เงินสนับสนุนจากศิษย์เก่า ผู้ปกครอง และ/หรือชุมชน และจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อหารายได้ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาขั้นตอนการอนุมัติมากเกินไปทำให้การใช้จ่ายงบประมาณเกิดความล่าช้า พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยฝ่ายบริหารดำเนินการวางแผนการจัดการในการอนุมัติเบิกจ่ายการใช้งบประมาณให้รวดเร็ว ถูกต้อง สะดวกและรวดเร็วมากที่สุด และแต่งตั้งบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจเรื่องระเบียบการเงินมาดำเนินการซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาการใช้งบประมาณไม่เป็นไปตามแผนหรือโครงการ ขาดการควบคุมติดตามดูแล พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยจัดตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบดูแล ควบคุมติดตามการใช้งบประมาณซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

2.5.3 ด้านการบริการห้องสมุด โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาขาดความร่วมมือจากชุมชนในการปรับปรุงและพัฒนาห้องสมุด รองลงมาได้แก่ปัญหาหนังสือ สิ่งพิมพ์ เอกสารอ้างอิง สื่อ นวัตกรรม โสตทัศนวัสดุ

อุปกรณ์ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ๆที่จะให้นักเรียนค้นคว้าอย่างไม่เพียงพอ และปัญหาการจัดบริการห้องสมุดในส่วนที่
ให้ครูได้ศึกษา ค้นคว้าหาความรู้มีจำนวนน้อย ปัญหาสถานที่ไม่เพียงพอในการจัดทำห้องสมุดหมวดวิชาและปัญหา
การเข้าไปใช้บริการห้องสมุดโรงเรียนยังไม่สะดวกต่อการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนเท่าที่ควร ปัญหาขาดบุคลากรที่มี
ความรู้ความสามารถทางด้านห้องสมุด และปัญหาครูผู้สอนขาดการกระตุ้นหรือวางแผนการสอนในแนวทางที่จะให้
นักเรียนศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุดด้วยตนเอง ปัญหาขาดการประสานงานระหว่างครูผู้สอนหรือหัวหน้าหมวดวิชากับ
บรรณารักษ์ในการจัดซื้อตำรา วารสารและเอกสารต่างๆ และปัญหาขาดงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ในการปรับปรุง
และพัฒนาห้องสมุด

ในด้านปัญหาขาดความร่วมมือจากชุมชนในการปรับปรุงและพัฒนาห้องสมุด พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียน
ปัญหาโดยประชาสัมพันธ์ขอความร่วมมือจากชุมชนชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนาปรับปรุง
ห้องสมุดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาหนังสือ สิ่งพิมพ์ เอกสารอ้างอิง สื่อ นวัตกรรม สไลด์ทัศนวัสดุอุปกรณ์ทางด้านเทคโนโลยี
ใหม่ๆที่จะให้นักเรียนค้นคว้าอย่างไม่เพียงพอ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนปัญหาโดยผู้มีหน้าที่รับผิดชอบจัดทำโครงการ
เสนอขอของงบประมาณในการจัดซื้อ จัดทำ ให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี
นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนปัญหาโดยขอความอนุเคราะห์จากชุมชน ศิษย์เก่า ผู้ปกครอง ในการจัดหาสไลด์ทัศนวัสดุ
อุปกรณ์มาใช้ในห้องสมุดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาการจัดบริการห้องสมุดในส่วนที่ให้ครูได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้มีจำนวนน้อย พบว่าโรงเรียน
ทุกโรงเรียนปัญหาโดยทำโครงการเสนอขอจัดทำตู้เอกสาร ชั้นหนังสือ ตำรา เอกสารต่างๆที่ดีและมีประโยชน์ไว้ให้ครู
ศึกษาค้นคว้าในห้องพักครูซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาสถานที่ไม่เพียงพอในการจัดทำห้องสมุดหมวดวิชา พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนปัญหาโดย
รณรงค์ให้แต่ละห้องเรียนมีมุมหนังสือ ให้ทุกจุดของโรงเรียนมีแหล่งความรู้ให้กับนักเรียนซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาการเข้าไปใช้บริการห้องสมุดโรงเรียนยังไม่สะดวกต่อการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนเท่าที่ควร
พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยฝ่ายบริหารจัดการเจ้าหน้าที่ประจำดูแลห้องสมุด รองลงมาได้แก่จัดทำตารางการ
ขอเข้าใช้ห้องสมุด เพื่ออำนวยความสะดวกต่อครูผู้สอนในการพานักเรียนเข้าไปค้นคว้าเพิ่มเติม และจัดแยกออกมา
เป็นห้องสมุดหมวด พร้อมทั้งจัดหาสไลด์ทัศนวัสดุอุปกรณ์ หนังสือ เอกสารอ้างอิง ไว้ให้พร้อม สำหรับนักเรียนค้นคว้า
เฉพาะหมวดวิชาซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางด้านห้องสมุด พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนปัญหาโดย
มอบหมายหน้าที่ให้อาจารย์ที่เรียนจบวิชาเอกหรือวิชาโทบรรณารักษ์เป็นผู้ดูแลห้องสมุดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่า
ได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนปัญหาโดยขออาสาสมัครครูที่จะช่วยงานห้องสมุดให้มาดำเนินการซึ่งโรงเรียน
ส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี และโรงเรียนพิจารณาคัดเลือกครูที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมในการดูแลห้องสมุด
และส่งไปอบรมซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดการกระตุ้นหรือวางแผนการสอนในแนวทางที่จะให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุด
ด้วยตนเอง พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนปัญหาโดยผู้บริหารเปิดประชุมชี้แจง พร้อมให้บรรณารักษ์อภิปรายให้เห็น

คุณค่าของการให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากเอกสารตำราต่างๆที่มีอยู่ในห้องสมุดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาขาดการประสานงานระหว่างครูผู้สอนหรือหัวหน้าหมวดวิชา กับบรรณารักษ์ในการจัดซื้อตำรา วารสารเอกสารต่างๆ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยฝ่ายบริหารกำหนดนโยบายให้ครูผู้สอนหรือหัวหน้าหมวดวิชาแจ้งไปยังบรรณารักษ์ให้จัดซื้อตำรา วารสารและเอกสารที่ต้องการหรือไปเลือกซื้อด้วยกันซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ในการปรับปรุงและพัฒนาห้องสมุด พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยขอเงินสนับสนุนจากสมาคมผู้ปกครอง สมาคมศิษย์เก่า หรือหน่วยงานต่างๆของภาครัฐและเอกชน ในการพัฒนาห้องสมุดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

2.6 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาในด้านการนิเทศติดตามและการประเมินผลการใช้หลักสูตร

2.6.1 การนิเทศติดตาม โรงเรียนทุกโรงเรียนมีปัญหาโรงเรียนขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจในหลักและวิธีการนิเทศแบบต่างๆ รองลงมาได้แก่ปัญหาผู้บริหารไม่มีเวลาเพียงพอในการนิเทศติดตาม และปัญหาไม่มีการนำผลการนิเทศมาใช้ในการปรับการเรียนการสอน ปัญหาขาดเครื่องมือในการนิเทศติดตาม ปัญหาครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการนิเทศติดตามผล ปัญหาศึกษานิเทศก์ไม่ได้ให้การสนับสนุนด้านการนิเทศแก่ครูในโรงเรียน

ในด้านปัญหาโรงเรียนขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจในหลักและวิธีการนิเทศแบบต่างๆ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยส่งผู้หน้าที่รับผิดชอบไปอบรม ประชุมเชิงปฏิบัติการในหน่วยงานที่ศึกษานิเทศก์จัด และเชิญศึกษานิเทศก์ประจำโรงเรียนหรือสหวิทยาเขตมาทำการนิเทศซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาผู้บริหารไม่มีเวลาเพียงพอในการนิเทศติดตาม พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยมอบหมายให้ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดเป็นผู้นิเทศครูผู้สอนในหมวดวิชาซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยแต่งตั้งให้ครูผู้สอนที่จบการศึกษาทางสาขาวิชานิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรมาปฏิบัติหน้าที่นี้ในโรงเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาไม่มีการนำผลการนิเทศมาใช้ในการปรับการเรียนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยผู้บริหารจัดประชุมชี้แจงให้ครูมีการปรับการเรียนการสอนหลังจากที่ได้รับนิเทศไปแล้วซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดเครื่องมือในการนิเทศติดตาม พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยเชิญวิทยากรหรืออาจารย์จากสถาบันการศึกษาที่มีความรู้ความชำนาญทางด้านนิเทศมาให้การอบรมแนะนำการทำเครื่องมือในการนิเทศซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการนิเทศติดตาม พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยผู้บริหารประชาสัมพันธ์ให้ครูทราบถึงพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ต้องมีการประเมินคุณภาพภายใน การนิเทศเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่ทุกคนต้องยอมรับซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาศึกษานิเทศก์ไม่ได้ให้การสนับสนุนด้านการนิเทศแก่ครูในโรงเรียน พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยส่งตัวแทนครูไปรับการอบรมทางด้านนิเทศและนำมาขยายผลให้เพื่อนครูในโรงเรียนทราบ ซึ่ง

โรงเรียนทุกโรงระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนแก้ปัญหาโดยผู้บริหารส่งเสริมให้บุคลากรในโรงเรียนมีการนิเทศกันเองระหว่างเพื่อนครู โดยมีผู้บริหารเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือซึ่งโรงเรียนทุกโรงระบุว่าไม่ได้ผล

2.6.2 การประเมินผลการใช้หลักสูตร โรงเรียนทุกโรงมีปัญหาโรงเรียนไม่ได้วางแผนในการประเมินผลการดำเนินการใช้หลักสูตรอย่างชัดเจน และปัญหาขาดเครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์ในการประเมินผลการดำเนินการใช้หลักสูตร รองลงมาได้แก่ปัญหาขาดการติดตามผลการใช้หลักสูตร เพื่อนำปัญหาอุปสรรคมาปรับปรุงแก้ไข การเรียนการสอน ปัญหาผู้บริหารไม่มีเวลาในการประเมินผลการดำเนินการใช้หลักสูตร และปัญหาขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตร

ในด้านปัญหาโรงเรียนไม่ได้วางแผนในการประเมินผลการดำเนินการใช้หลักสูตรอย่างชัดเจน พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยผู้บริหารกำหนดนโยบาย วางแผนให้มีการประเมินผลการดำเนินการใช้หลักสูตรโดยศึกษาจากวิทยากรที่มีความรู้ด้านการประเมินผลการใช้หลักสูตรซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาขาดเครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์ในการประเมินผลการดำเนินการใช้หลักสูตร พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยเชิญวิทยากรหรืออาจารย์จากสถาบันต่างๆที่มีความรู้ความสามารถทางด้านการประเมินผลการใช้หลักสูตรมาบรรยาย แนะนำการสร้างเครื่องมือในการประเมินผลแบบต่างๆซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดการติดตามผลการใช้หลักสูตร เพื่อนำปัญหาอุปสรรคมาปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดย ผู้บริหารต้องมองถึงความสำคัญของการประเมินผลการใช้หลักสูตรโดยกำหนดนโยบาย วางแผนเตรียมบุคลากรในการดำเนินการซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาผู้บริหารไม่มีเวลาในการประเมินผลการดำเนินการใช้หลักสูตร พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยผู้บริหารมอบหมายให้ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้างานวัดผล และ/หรือหัวหน้าหมวดดำเนินการประเมินผลการใช้หลักสูตรให้เป็นทางการซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตร พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยผู้บริหารมอบหมายให้ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้างานวัดผลและหัวหน้าหมวดวิชาไปรับการอบรมในเรื่องของการประเมินผลการใช้หลักสูตรซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

2.6 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และเทคนิควิธีการในด้านการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร รองลงมาได้แก่ปัญหาโรงเรียนไม่มีการวางแผน ไม่ได้กำหนดเวลาในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรที่แน่นอน และไม่ได้ทำการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ปัญหาครูผู้สอนไม่มีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร ปัญหาขาดการติดตามผลการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร ปัญหาขาดงบประมาณและขาดผู้ให้การสนับสนุนในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร

ในด้านปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และเทคนิควิธีการในด้านการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดย ถ่ายเอกสารข้อมูล ประชุมชี้แจงแนะนำการใช้สื่อแก่ครูผู้สอนให้ทราบและปฏิบัติตามแนวทางเดียวกันในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหามาโดยผู้บริหารคัดเลือกครูที่มีบุคลิกภาพเหมาะสม ส่งไปอบรมในด้านการประชาสัมพันธ์ และให้ศึกษาเรื่องของหลักสูตรให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล และแก้ปัญหามาโดยให้ศึกษาจากเอกสาร ศึกษาจากผู้มีความรู้ความสามารถหรือไปดูงานจากโรงเรียนต่างๆแล้วนำมาปรับใช้ในโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาโรงเรียนไม่มีการวางแผน ไม่ได้กำหนดเวลาในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรที่แน่นอน และไม่ได้ทำการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชาช่วยกันวางแผนในการประชาสัมพันธ์ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหามาโดยประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรในวันปฐมนิเทศนักเรียนเข้าใหม่ให้ผู้ปกครองและนักเรียนทราบ โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี และแก้ปัญหามาโดยกำหนดวันในการประชาสัมพันธ์ไว้ในปฏิทินปฏิบัติงานของโรงเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนไม่มีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยมอบหมายให้ครูผู้สอนชี้แจงเรื่องการใช้หลักสูตรแก่นักเรียนในชั้นที่ตนสอนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดการติดตามผลการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยผู้บริหารแต่งตั้งผู้รับผิดชอบในการประชาสัมพันธ์และติดตามผลการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดงบประมาณ และขาดผู้ให้การสนับสนุนในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยผู้บริหารชี้แจงให้ครูและผู้ปกครองเห็นประโยชน์ของการประชาสัมพันธ์ การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายการจัดการศึกษาของโรงเรียน และโรงเรียนเลือกเทคนิควิธีการประชาสัมพันธ์ที่สิ้นเปลืองงบประมาณน้อยที่สุด และได้ผลมากที่สุด เช่นการเยี่ยมบ้านนักเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ตอนที่ 3 เป็นการเสนอข้อมูลเกี่ยวกับงานสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในด้านต่างๆ ดังนี้

3.1 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษและการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาขาดผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำในด้านเนื้อหาและกระบวนการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น ปัญหา นักเรียนไม่มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจเท่าที่ควร และปัญหาครูสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยมุ่งเน้นให้นักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่ามุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร รองลงมาได้แก่ ปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษ ปัญหาขาดข้อมูลสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการปรับรายละเอียดของเนื้อหาให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครอง ปัญหาการขาดเอกสารและ

แหล่งในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ปัญหาครูผู้สอนไม่ได้ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษให้เข้าใจก่อนทำการสอน และปัญหาไม่ได้รับข่าวสารแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับการจัดอบรมสัมมนา

ในด้านปัญหาขาดผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำในด้านเนื้อหาและกระบวนการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดย จัดประชุม ปรึกษาหารือกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่มเดียวกัน นำเสนอวิธีการและกระบวนการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนแต่ละท่านคิดว่าประสบความสำเร็จมากที่สุดต่อที่ประชุม ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหานักเรียนไม่มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจเท่าที่ควร พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดย เปิดวิชาเลือกเสรีวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสเลือกเรียนวิชาที่ตนเองสนใจซึ่งส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยมุ่งเน้นให้นักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่ามุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยครูผู้สอนปรับกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องทั้งมุ่งเน้นเข้ามหาวิทยาลัยและเน้นเพื่อการสื่อสารซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยหัวหน้าหมวดแจกเอกสารหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 ให้ครูผู้สอนได้ศึกษา ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ได้ผล นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยส่งครูผู้สอนไปอบรมการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือไม่ได้ผล

ในด้านปัญหาขาดข้อมูลสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดย สอบถามสภาพปัญหาและความต้องการจากนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียนและชุมชน ซึ่งโรงเรียนทุกโรงเรียนยังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการปรับรายละเอียดของเนื้อหาให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครอง พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยปรึกษาขอคำแนะนำจากผู้มีความรู้ และมีประสบการณ์ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ไข้ปัญหาโดยศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ ตำรา เอกสารประกอบหลักสูตร หลากหลายเล่ม แล้วนำมาปรับเนื้อหาให้เหมาะสม ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาการขาดเอกสารและแหล่งในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยใช้ทุนส่วนตัวในการจัดซื้อ จัดหา เอกสารตำรา หนังสืออ่านประกอบ เอกสารประกอบการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษต่างๆมาใช้เอง ขอหนังสือหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 จากกรมวิชาการ ขอเอกสารประกอบการใช้หลักสูตรจากสำนักพิมพ์ต่างๆให้พอดีกับจำนวนครูผู้สอนในหมวดวิชา นอกจากนี้แก้ไข้ปัญหาโดยเจ้าหน้าที่บรรณารักษ์ร่วมกับหัวหน้าหมวดวิชาช่วยกันคัดเลือกหนังสือ ตำรา เอกสารประกอบการเรียนการสอนต่างๆ ดำเนินการจัดซื้อมาใช้ในห้องสมุดโรงเรียนหรือห้องสมุดหมวด เพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า จากแนวทางการแก้ไข้ปัญหาทั้ง 4 วิธีนี้ โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนไม่ได้ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษให้เข้าใจก่อนทำการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยจัดให้มีการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันสาธิตการใช้แผนการสอนในที่ประชุมครู เพื่อกระตุ้นให้ครูศึกษา

หลักสูตรภาษาอังกฤษก่อนทำการสอนซึ่งโรงเรียนทุกโรงเรียนว่ายังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาไม่ได้รับข่าวสารแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับการจัดอบรมสัมมนา พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญห โดยพยายามศึกษาหาความรู้จากเอกสารที่มีอยู่ ขอคำแนะนำจากผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชา ซึ่งได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญห โดยครูผู้สอนพยายามติดตามข่าวสารในเรื่องการจัดการประชุมอบรม ติดต่อขอเข้าร่วมรับการอบรมตามความเหมาะสมซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

3.2 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดทำแผนการสอน โรงเรียนทุกโรงเรียนมีปัญหาครูผู้สอนไม่มีเวลา ในการจัดทำแผนการสอนอย่างเพียงพอ รองลงมาได้แก่ ปัญหาการเขียนแผนการสอนไม่ได้ให้ชุมชนหรือนักเรียน เข้ามามีส่วนร่วม ปัญหาขาดผู้เชี่ยวชาญในเรื่องหาวิชามาให้คำแนะนำ ปัญหาโรงเรียนไม่ได้จัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ ด้านเทคนิคการเขียนแผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง ปัญหาขาดการกำกับติดตามการจัดทำและใช้แผน การสอน ปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการสอน และปัญหาครูผู้สอนไม่ได้สอนตาม แผนการสอน

ในด้านปัญหาครูผู้สอนไม่มีเวลาในการจัดทำแผนการสอนอย่างเพียงพอ พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญห โดยจัดทำแผนการสอนในช่วงปิดภาคเรียนหรือทำนอกเวลาราชการซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาการเขียนแผนการสอนไม่ได้ให้ชุมชนและนักเรียนเข้ามามีส่วนร่วม พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญห โดยเข้ารับการอบรม เติญวิทยากรมาบรรยาย และเขียนแผนการสอนร่วมกับคณะกรรมการโรงเรียน และหรือชุมชนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่ แก้ไขปัญห โดยก่อนเขียนแผนครุศึกษา สอบถามข้อมูลและสภาพปัญหาความต้องการของชุมชน และนักเรียนก่อน แล้วจึงเขียนแผนการสอนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดผู้เชี่ยวชาญในเรื่องหาวิชามาให้คำแนะนำ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญห โดยให้เพื่อนครู ที่เข้าใจและเคยสอนภาษาอังกฤษในวิชานั้นๆมาก่อนหรือหัวหน้าหมวด หรือผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการให้คำแนะนำ ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาโรงเรียนไม่ได้จัดการอบรมเชิงปฏิบัติการด้านเทคนิคการเขียนแผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยตรง พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญห โดยให้ครูศึกษาจากแผนการสอนที่มีอยู่ในคู่มือครู แล้วจัดทำแผนการ สอนขึ้นมาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของนักเรียน และให้ครูศึกษาจากหนังสือ ตำรา เอกสารประกอบการ เรียนการสอนต่างๆ ถามผู้รู้หรือผู้มีประสบการณ์การทำแผนการสอนในวิชานั้นๆซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่า ได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดการกำกับติดตามการจัดทำและใช้แผนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญห โดย ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการหรือหัวหน้าหมวดนิเทศติดตามการทำแผนและสังเกตการใช้แผนการสอนของครูผู้สอนซึ่งโรงเรียน ทุกโรงเรียนระบุว่ายังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญห โดยจัดทำแผนการสอนร่วมกับครูผู้สอนที่มีความเข้าใจในการทำแผนการสอนที่สอนในระดับชั้นเดียวกันในโรงเรียน เดียวกันหรือระหว่างครูผู้สอนในกลุ่มโรงเรียนเดียวกันซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี และประชุมครูวิชา

ภาษาอังกฤษเพื่อร่วมมือกันวางแผนจัดทำแผนการเรียนการสอนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ได้ผล นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยให้ครูผู้สอนไปศึกษาแนวทางการจัดทำแผนการสอนจากกลุ่มโรงเรียนหรือโรงเรียนที่กรมสามัญศึกษาจัดเป็นศูนย์วิชาภาษาอังกฤษซึ่งโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนไม่ได้สอนตามแผนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยจัดทำบันทึกการสอนทุกครั้งหลังการสอน เขียนหมายเหตุถึงสาเหตุที่ไม่สามารถสอนตามแผนการสอนได้เพื่อนำไปปรับแก้ไขแผนการสอนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

3.3 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โรงเรียนทุกโรงเรียนมีปัญหา นักเรียนไม่ค่อยทำงานที่มอบให้ ปัญหาพื้นฐานความรู้ของนักเรียนแตกต่างกัน รองลงมาได้แก่ปัญหานักเรียนมีจำนวนมากเกินไป ทำให้ครูไม่อาจใช้วิธีการสอนหรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย ปัญหาการประชุม อบรมและสัมมนาเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีสอนแนวใหม่ๆ ค่อนข้างน้อย ปัญหากิจกรรมในหลักสูตรมีมากเกินไปทำให้สอนไม่ทันตามกำหนดการสอน ปัญหาครูขาดความรู้และทักษะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และปัญหาโรงเรียนมีกิจกรรมพิเศษอื่นๆ มากทำให้สอนไม่ทันตามเวลาที่กำหนด ปัญหาขาดผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการนิเทศช่วยเหลือแนะนำครู และปัญหาหนังสือ เอกสาร วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะให้นักเรียนค้นคว้าไม่เพียงพอ และปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนและไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ครบถ้วนตามที่หลักสูตรกำหนด

ในด้านปัญหานักเรียนไม่ค่อยทำงานที่มอบให้ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยให้นักเรียนทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเพื่อจะได้ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ปัญหา พร้อมทั้งให้เพื่อนในกลุ่มช่วยกันประเมินการทำงานของแต่ละคนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาพื้นฐานความรู้ของนักเรียนแตกต่างกัน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยพัฒนาจากสิ่งที่นักเรียนรู้และง่ายไปสู่สิ่งที่ยากขึ้น สอนตามศักยภาพของนักเรียน โดยครูได้ศึกษาพื้นฐานของนักเรียนแต่ละคนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยเรียนกันเป็นกลุ่มคละกันระหว่างนักเรียนที่เรียนอ่อนกับนักเรียนที่เรียนเก่งให้นักเรียนที่เรียนเก่งคอยช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ได้ผล

ในด้านปัญหานักเรียนมีจำนวนมากเกินไป ทำให้ครูไม่อาจใช้วิธีการสอนหรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยครูเลือกจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกห้องเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาการประชุม อบรม และสัมมนาเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีสอนแนวใหม่ๆ ค่อนข้างน้อย พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหโดยให้ครูที่เคยได้รับการอบรมมาถ่ายทอดความรู้หรือเล่าถึงประสบการณ์ที่ได้จากการอบรมให้เพื่อนครูทราบในคาบนิเทศ และศึกษาจากเพื่อนครูที่อยู่ในกลุ่มโรงเรียนเดียวกันที่ประสบความสำเร็จในเรื่องเทคนิควิธีการสอนแบบใหม่ๆ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าแนวทางการแก้ปัญหาทั้ง 2 วิธี ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหากิจกรรมในหลักสูตรมีมากเกินไป ทำให้สอนไม่ทันตามกำหนดการสอน พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดย ครูผู้สอนรวบรัดกิจกรรมให้กระชับขึ้นและให้เหมาะสมกับเวลา และเรียกนักเรียนมาฝึกทักษะบางอย่างเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน อาจเป็นช่วงก่อนโรงเรียนเช้าหรือหลังเลิกเรียน หรือเวลาพักกลางวันหลังจากทานข้าวเสร็จซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดความรู้และทักษะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยส่งครูไปอบรมวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดโดยสถาบันทั้งภาครัฐและเอกชน เชิญวิทยากรมาให้การอบรมเชิงปฏิบัติการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยส่งครูไปศึกษาดูงานในโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นการใช้นักเรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งโรงเรียนทุกโรงระบุว่ายังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาโรงเรียนมีกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ มากทำให้สอนไม่ทันตามเวลาที่กำหนด พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยมอบงานให้นักเรียนศึกษาต่อที่บ้านอาจเป็นงานกลุ่ม งานคู่หรืองานเดี่ยว ขอชั่วโมงสอนจากครูคนอื่นที่สอนในระดับเดียวกันที่สอนเสร็จหรือจบหลักสูตรแล้ว หรือใช้เวลาก่อนโรงเรียนเช้าหรือใช้เวลาหลังเลิกเรียนสอนชดเชย และจัดมุมกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียนหรือภายในโรงเรียนให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมเอง ซึ่งแนวทางการแก้ปัญหาทั้ง 3 วิธีนี้ โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการนิเทศช่วยเหลือแนะนำครู พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยเชิญผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชา เพื่อนครูด้วยกันหรือศึกษานิเทศก์ประจำกลุ่มโรงเรียนมาทำการนิเทศให้คำแนะนำซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาหนังสือ เอกสาร วัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่จะให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าไม่เพียงพอ พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยทำโครงการเสนอผู้บริหารขอให้มีการจัดซื้อหนังสือ เอกสารและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่จำเป็น และเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และแนะนำให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าจากแหล่งค้นคว้า ห้องสมุดต่างๆนอกสถานที่ทั้งของภาครัฐและเอกชนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนและไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ครบถ้วนตามที่หลักสูตรกำหนด พบว่าโรงเรียนทุกโรงแก้ไข้ปัญหาโดยศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมทั้งทางด้านเนื้อหาวิชาและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเองจากหนังสือตำราเอกสารต่างๆ และสมัครเข้ารับการอบรมในด้านเนื้อหาวิชาและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามที่หน่วยงานต่างๆทั้งของภาครัฐและเอกชนจัด โดยเบิกค่าใช้จ่ายหรืออาจออกค่าใช้จ่ายเองซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

3.4 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการพัฒนาและการใช้สื่อการเรียนการสอน

3.4.1 การผลิตสื่อการเรียนการสอน โรงเรียนทุกโรงมีปัญหาครูไม่มีเวลาในการผลิตสื่อ รองลงมาได้แก่ปัญหาขาดความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการผลิตสื่อวัสดุอุปกรณ์ประเภทต่างๆประกอบการเรียนการสอน และปัญหาโรงเรียนไม่มีสถานที่ในการจัดเก็บสื่อที่ผลิตอย่างเป็นสัดส่วน ปัญหาเอกสาร ตำรา คู่มือวัสดุ

อุปกรณ์ที่จะจัดทำสื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ปัญหาโรงเรียนมีงบประมาณไม่เพียงพอที่จะจัดทำสื่อที่ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ในด้านปัญหาครูไม่มีเวลาในการผลิตสื่อ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยนำของจริงที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียน สิ่งที่เห็นในชีวิตจริงประจำวัน รูปภาพ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ มาเป็นสื่อให้นักเรียนได้เรียน มอบหมายให้นักเรียนไปทำเป็นชิ้นงานมาส่ง ครูเป็นผู้กำหนดหัวข้อหรือรูปแบบ โดยให้นักเรียนไปค้นคว้าหรือหา มาอาจทำเป็นรายบุคคล เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม แล้วครูคัดเลือกชิ้นงานที่ดีมาเป็นสื่อการสอนต่อไป สื่อสื่อบางอย่างที่ทำสำเร็จรูปแล้วมาใช้ และผลิตสื่อร่วมกับครูที่สอนในรายวิชาและระดับชั้นเดียวกันหรือมีจุดประสงค์ในการทำสื่อตรงกัน ซึ่งแนวทางการแก้ปัญหาทั้ง 4 วิธีดังกล่าวนี้ โรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูขาดความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการผลิตสื่อวัสดุอุปกรณ์ประเภทต่างๆประกอบการเรียนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยเชิญวิทยากรมาบรรยาย แนะนำ สาธิตการผลิตสื่อที่หลากหลาย รวมทั้งสื่อที่ต้องใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อให้ประกอบการเรียนการสอนด้วยซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยให้ครูฝ่ายไอทีทัศนศึกษาหรือครูที่มีความรู้ความสามารถด้านคอมพิวเตอร์ให้คำแนะนำในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสื่อที่ต้องใช้เทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือไม่ได้ผล

ในด้านปัญหาโรงเรียนไม่มีสถานที่ในการจัดเก็บสื่อที่ผลิตอย่างเป็นสัดส่วน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยหาตู้จัดเก็บในห้องพักรูของหมวดวิชาซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาเอกสาร ตำรา คู่มือวัสดุอุปกรณ์ที่จะจัดทำสื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดย ดำเนินการจัดซื้อเอกสาร ตำรา คู่มือ วัสดุอุปกรณ์ต่างๆเพื่อจัดทำสื่อการเรียนการสอนโดยออกค่าใช้จ่ายเอง และทำโครงการของบประมาณจัดซื้อซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาโรงเรียนมีงบประมาณไม่เพียงพอที่จะจัดทำสื่อที่ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดย ขอความอนุเคราะห์เงินสนับสนุนจากสมาคมผู้ปกครองนักเรียน สมาคมศิษย์เก่าซึ่งส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยจัดกิจกรรมพิเศษหารายได้เข้าโรงเรียนเพื่อนำมาใช้ในเรื่องของการผลิตสื่อและวัสดุอุปกรณ์ เช่น จัดกิจกรรมสหกรณ์ จัดละคร โบว์ลิ่ง วิ่งการกุศล ทอดผ้าป่า ฯลฯ ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

3.4.2 การใช้สื่อการเรียนการสอน โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาครูขาดความรู้และทักษะในการใช้สื่อ ปัญหาสื่ออุปกรณ์มีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับจำนวนของนักเรียนและ/หรืออยู่ในสภาพชำรุดและไม่ทันสมัย รองลงมาได้แก่ปัญหาไม่มีการประชุมปฏิบัติการ การฝึกอบรมเรื่องการใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน และปัญหาไม่ได้นำทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอน

ในด้านปัญหาครูขาดความรู้และทักษะในการใช้สื่อ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยให้ครูเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีการใช้สื่อประเภทต่างๆอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ขอคำแนะนำจากเพื่อนครูที่มีความรู้ความชำนาญในการใช้สื่อแต่ละประเภทซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหามาโดยให้ครูฝ่ายไอทีทัศนศึกษาหรือเพื่อนครูที่มีความรู้ความชำนาญด้าน

คอมพิวเตอร์ให้ความรู้และคำแนะนำในการใช้ และให้ครูไปดูงานโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการใช้เทคโนโลยี หรือใช้สื่อต่างๆในการเรียนการสอนนั้นโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาได้ผลดี

ในด้านปัญหาสื่ออุปกรณ์มีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับจำนวนของนักเรียนและ/หรืออยู่ในสภาพชำรุด และไม่ทันสมัย พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนการใช้สื่อร่วมกัน และทำเรื่องของบประมาณ จัดซ่อมสื่อที่ชำรุด สื่อประเภทเอกสาร ตำรา และหนังสือต่างๆให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม แล้วใช้สื่อดังกล่าวร่วมกัน ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยการใช้สื่อประเภทเครื่องคอมพิวเตอร์ ครูสาธิตวิธีการให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วให้นักเรียนกลับไปทำต่อหรือศึกษาต่อที่บ้านหรือศึกษานอกเวลาเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาไม่มีการประชุมปฏิบัติการ การฝึกอบรมเรื่องการใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยครูผู้สอนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องการใช้สื่อหรือไปดูการใช้สื่อจากโรงเรียนต่างๆที่จัดงานนิทรรศการซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาไม่ได้นำทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยสำรวจทรัพยากรท้องถิ่นอาจเป็นบุคคล หรือวัสดุสิ่งของที่สำคัญในท้องถิ่นแล้วนำมาใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

3.5 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหานักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร รองลงมาได้แก่ปัญหาครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ปัญหาครูผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรได้หลากหลายเพื่อสนองความต้องการของนักเรียน ปัญหาครูผู้สอนขาดงบประมาณในการส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ปัญหาเวลาที่จัดให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เพียงพอ ปัญหานักเรียนไม่สามารถดำเนินการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเองได้ ปัญหาจำนวนบุคลากรในการควบคุมดูแลและรับผิดชอบไม่เพียงพอ และปัญหาสถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เพียงพอเนื่องจากนักเรียนมากเกินไป

ในด้านปัญหานักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยครูผู้สอนกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยมอบงานให้รับผิดชอบแล้วให้คะแนน และส่งเสริม สนับสนุน ยกย่องชมเชยนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่นยกย่องหน้าเสาธงเวลาเช้าแถวตอนเช้า หรือประกาศเกียรติคุณนักเรียนที่ไปเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกสถานที่และได้รางวัลมาซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาบุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่แก้ไขปัญหาโดยให้ครูผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถที่จะดำเนินการได้เป็นหลักในการจัดกิจกรรม ส่วนครูผู้สอนที่ไม่ถนัดก็ช่วยเสริมในส่วนที่พอทำได้ และโดยศึกษาดูงานการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจากโรงเรียนอื่นแล้วนำมาลองจัดในโรงเรียนของตนเองซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรได้หลากหลายเพื่อสนองความต้องการของ

นักเรียนได้ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยครูผู้สอนสอบถามข้อมูลความต้องการของนักเรียน พยายามจัดกิจกรรมที่นักเรียนส่วนมากต้องการ เหมาะสมกับศักยภาพของนักเรียนและครูสามารถจะจัดให้ได้ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนขาดงบประมาณในการส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยใช้งบประมาณที่มีอยู่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยให้นักเรียนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมโดยยึดหลักประหยัดแต่มีคุณภาพซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยเข้าร่วมกับโรงเรียนที่มีงบประมาณพร้อมในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรบางอย่าง เช่น การจัดนิทรรศการ คัดเลือกตัวแทนนักเรียนส่งเข้าประกวด แข่งขัน กิจกรรมต่างๆซึ่งโรงเรียนทุกโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี และจัดปายนิเทศโดยนำผลงานของนักเรียนมาแสดงโดยนักเรียนเป็นผู้จัดหาซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาเวลาที่จัดให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เพียงพอ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ปัญหาโดยใช้เวลาในช่วงปิดภาคเรียนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้กับนักเรียน และจัดทำมิกิจกรรมเสริมหลักสูตรในห้องสมุด ห้องปฏิบัติการทางภาษา หรือห้องเรียนของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้มาใช้เวลาเล่นหรือทำงานได้ในยามว่างซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหานักเรียนไม่สามารถดำเนินการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเองได้ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ปัญหาโดยฝึกให้นักเรียนรับผิดชอบลองทำกิจกรรมเล็กๆและง่ายๆไปก่อนแล้วค่อยเพิ่มความยากขึ้นเรื่อยๆ โดยมีครูคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนพบปัญหา และส่งนักเรียนไปเข้าร่วมทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษกับเพื่อนนักเรียนในกลุ่มโรงเรียนเดียวกันซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาจำนวนบุคลากรในการควบคุมดูแลและรับผิดชอบไม่เพียงพอ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ปัญหาโดยครูที่ต้องดูแลและรับผิดชอบในแต่ละกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะฝากชั่วโมงเพื่อนครูคนอื่นในหมวดวิชาเดียวกันหรือแลกเปลี่ยนชั่วโมงกับครูในหมวดวิชาอื่น ฝึกให้นักเรียนรับผิดชอบในการจัดทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรเองซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ปัญหาโดยครูในหมวดวิชาลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันพานักเรียนออกไปทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกโรงเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาสถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เพียงพอเนื่องจากนักเรียนมากเกินไป พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไขปัญหาโดยเลือกกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เหมาะสมกับสัดส่วนของสถานที่ในโรงเรียนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยพานักเรียนเข้าค่ายพักแรมซึ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ เชิญวิทยากรชาวต่างประเทศเข้าร่วมกิจกรรมพร้อมกับครูคนไทย ครูผู้สอนเลือกกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ไม่ต้องใช้สถานที่ของโรงเรียน เช่น พานักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่ ไปในสถานที่นักเรียนสามารถฝึกการใช้ภาษาอย่างธรรมชาติมากที่สุด เช่น สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชาวต่างประเทศมาเที่ยว หรือมอบงานให้นักเรียนไปสัมภาษณ์ชาวต่างประเทศในวันหยุดซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ปัญหาโดยติดต่อขอใช้สถานที่จากชุมชนหน่วยงานต่างๆของทั้งภาครัฐและเอกชนใกล้ๆโรงเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

3.6 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดสอนซ่อมเสริม โรงเรียนทุกโรงเรียนมีปัญหาครูผู้สอนมีงานมาก ไม่มีเวลาสอนซ่อมเสริม รองลงมาได้แก่ปัญหานักเรียนไม่ให้ความสนใจ และปัญหาไม่มีชั่วโมงสอนซ่อมเสริม ในตารางสอน ปัญหากิจกรรมที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริมไม่ได้รับความสนใจของนักเรียน

ในด้านปัญหาครูผู้สอนมีงานมากไม่มีเวลาสอนซ่อมเสริม พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดย ให้นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อน ใช้แบบเรียนสำเร็จรูปซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหานักเรียนไม่ให้ความสนใจ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยครูผู้สอนเสริม สร้างแรงจูงใจ และให้กำลังใจแก่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ และครูให้ความเป็นกันเอง ชวนพูดคุยและเรียกมาสอนแบบตัวต่อตัว ระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน และครูผู้สอนพยายามหากิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบต่างๆมาเสริมให้นักเรียนทดลองฝึกปฏิบัติซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาไม่มีชั่วโมงสอนซ่อมเสริมในตารางสอน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยให้กลับบ้านไปอ่านบททบทวนที่บ้านแล้วกลับมาคุยกันในวันรุ่งขึ้นซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ได้ผล นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยครูใช้เวลาพักกลางวันหรือหลังเลิกเรียนในการสอนซ่อมเสริมซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหากิจกรรมที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริมไม่ได้รับความสนใจของนักเรียน พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยพยายามหากิจกรรมที่ทำให้นักเรียนสนใจและสนุกสนานซึ่งโรงเรียนทุกโรงเรียนระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

3.7 ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาเอกสารสำหรับศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลมีไม่เพียงพอ ปัญหาบุคลากรที่รับผิดชอบงานวัดและประเมินผลมีไม่เพียงพอ ปัญหาครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดและประเมินผลไม่เพียงพอ ปัญหาโรงเรียนไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องในการให้ความรู้แก่ครู ปัญหาขาดเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียน

ในด้านปัญหาเอกสารสำหรับศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลมีไม่เพียงพอ พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยขอเอกสารต่างๆ และคู่มือเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนจากกรมวิชาการซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยหัวหน้าหมวดวิชาถ่ายเอกสาร คู่มือ เอกสารหลักสูตรที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลให้กับครูในหมวดทุกคนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาบุคลากรที่รับผิดชอบงานวัดและประเมินผลมีไม่เพียงพอ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยแต่งตั้งบุคลากรที่มีความรู้เหมาะสมเพิ่มขึ้น และให้ไปศึกษาอบรมเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลเพิ่มเติม และให้ครูผู้สอนมีส่วนร่วมกับบุคลากรที่รับผิดชอบในการเตรียมการวัดและประเมินผล โดยศึกษาเอกสารหลักสูตร แผนการสอน และคู่มือการประเมินผลด้วยตนเองซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

ในด้านปัญหาครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดและประเมินผลไม่เพียงพอ พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดย ให้ครูผู้สอนศึกษาการวัดและประเมินผลวิชาวชาอังกฤษจากคู่มือการประเมินผลการเรียนของกรมวิชาการโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี นอกจากนี้ทุกโรงเรียนแก้ไข้ปัญหาโดยส่งครูผู้สอนเข้ารับการอบรมและ/

หรือประชุมเชิงปฏิบัติการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษร่วมกับกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่ายังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี และการแก้ปัญหาโดยให้ครูผู้สอนไปศึกษาดูงานการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจากโรงเรียนต่างๆ โรงเรียนทุกโรงเรียนยังไม่ทราบผล

ในด้านปัญหาโรงเรียนไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องในการให้ความรู้แก่ครูผู้สอน พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ปัญหโดยโรงเรียนมอบหมายให้ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวด ซึ่งเอาจความเข้าใจเรื่องการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษให้ครูทราบ และโดยเชิญวิทยากรและ/หรือคณาจารย์ที่ที่มีความรู้ ความชำนาญ ด้านการวัดและประเมินผลมาให้คำแนะนำซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบผล รองลงมาคือได้ผลดี

ในด้านปัญหาขาดเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ พบว่าโรงเรียนทุกโรงเรียนแก้ปัญหโดยครูผู้สอนใช้กิจกรรม การสังเกต ซักถาม ตรวจผลงานของนักเรียน ทำแบบฝึกหัด ทำรายงานในการวัดและประเมินผล โดยเชิญวิทยากรมาให้ความรู้แก่ครูผู้สอนในเรื่องการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล การเรียน และการร่วมกับครูผู้สอนในกลุ่มโรงเรียนจัดสร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าได้ผลดี

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีประเด็นที่น่าสนใจ สามารถนำมาอภิปราย ดังนี้

1. การเตรียมบุคลากรในโรงเรียน จากผลการวิจัยพบว่าปัญหาในการเตรียมครูผู้สอนคือ ครูผู้สอนจะมีปัญหาขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการสอน เนื้อหาหรือความรู้ที่จะสอน รวมทั้งขาดวิทยากรที่จะมาให้ความรู้ ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้บริหารต้องมีวิธีการดำเนินการแก้ไข แนวทางที่ผู้บริหารใช้ในการแก้ปัญหาได้แก่ การส่งเสริมความรู้ให้กับครูผู้สอนโดยการให้ศึกษาจากเอกสาร โรงเรียนหรือกลุ่มโรงเรียนจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการให้กับครู ส่งครูเข้ารับการอบรมกับหน่วยงานภายนอก เชิญวิทยากรมาบรรยาย และให้ครูไปศึกษาดูงานในโรงเรียนต่างๆ วิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ได้ผลดี อย่างไรก็ตามในกรณีที่ไม่สามารถจัดหาวิทยากรภายนอกมาบรรยายได้ ผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการและหัวหน้าหมวดต้องทำหน้าที่เป็นวิทยากรให้ความรู้และให้คำแนะนำแก่ครูเอง ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ได้ผลดี จากแนวทางการแก้ปัญหที่ผู้บริหารโรงเรียนได้ดำเนินการไปแล้วนั้นสอดคล้องกับ กรมสามัญศึกษา (2534) ที่กำหนดให้ผู้บริหารพิจารณาดำเนินการในการเตรียมบุคลากร โดยแต่งตั้งกรรมการวิชาการ วางแผนกำหนดแนวปฏิบัติการนำหลักสูตรไปใช้ จัดการสัมมนาครูอาจารย์ให้มีความรู้ ความเข้าใจเรื่องหลักสูตรและสอดคล้องกับที่ ชำรง บัวศรี (2532) กล่าวว่า ผู้ที่รับผิดชอบจะต้องเตรียมครูให้พร้อมทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ทั้งในด้านหลักการ จุดหมายโครงสร้างและเนื้อหา ทักษะการใช้หลักสูตร และเจตคติอันพึงมีต่อหลักสูตร ในการเตรียมครูผู้สอนนั้นผู้วิจัยเห็นว่าทำได้หลายวิธีเช่น การประชุม สัมมนา การอบรมเชิงปฏิบัติการ เกี่ยวกับการเขียนแผนการสอน เทคนิควิธีการใช้สื่ออุปกรณ์ที่ทันสมัยต่างๆ ดังที่งานวิจัย มาเจอ โกลิโอ พบว่าการเตรียมครูผู้สอนทำได้โดย การประชุมสัมมนา อบรม การประชุมปฏิบัติการ เพื่อฝึกทักษะที่จำเป็น เช่น การจัดทำแผนการสอน การฝึกวิธีสอน การใช้สื่อจัดทำการสอน และการวัดประเมินผล

เรียนรู้ และตรงตามที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525) กล่าวว่า ครูคือนักพัฒนาหลักสูตรระดับห้องเรียน ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องจัดเตรียมครูผู้สอน ซึ่งการเตรียมครูผู้สอนสามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การประชุมสัมมนา การประชุมเชิงปฏิบัติการ สำหรับผู้บริหารทุกระดับจำเป็นต้องสนับสนุนส่งเสริม

2. การจัดครูเข้าสอน จากผลการวิจัยที่พบว่า มี ปัญหาจำนวนครูผู้สอนไม่เพียงพอ จำนวนคาบที่ครูต้องรับผิดชอบมีมาก ต้องมีการรับผิดชอบงานพิเศษอื่นๆ และบางครั้งต้องสอนหลายวิชาและหลายระดับชั้น แนวทางการแก้ปัญหาที่ผู้บริหารดำเนินการคือ สืบหาครูในหมวดวิชาอื่นๆ ที่เรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นไปตามแนวทางการจัดบุคลากรของกระทรวงศึกษาธิการ (2526) ที่กำหนดว่า การพิจารณาจัดครูเข้าสอน ควรมีการกำหนดคุณสมบัติสำหรับผู้สอนตามรายวิชาในแผนการเรียน โดยจัดตามวิชาเอก วิชาโท ที่เรียนมา จัดตามรายวิชาที่สนใจ และจัดตามรายวิชาที่มีประสบการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสาร ภูติ (2536) ที่พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ มอบหมายให้หัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้ดำเนินการสำรวจ วุฒิ วิชาเอก-โท ความถนัด ความสามารถพิเศษ และความสนใจในรายวิชาที่จะสอนของครูอาจารย์ในโรงเรียนและเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของหัวหน้าหมวด ในด้านปัญหาครูผู้สอนไม่ได้จบการศึกษาทางด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ได้เอกวิชาภาษาอังกฤษ แนวทางการแก้ปัญหาที่ได้ผลดีคือพิจารณาครูที่สมัครใจและมีความสามารถเหมาะสมในการสอนภาษาอังกฤษ และส่งครูไปศึกษาอบรมเพิ่มเติมเพื่อนำความรู้มาใช้ในการเรียนการสอน ทั้งนี้ผู้บริหารโรงเรียนต้องให้การสนับสนุนครูไปรับการอบรมเพิ่มเติม ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ วิรัช สุมธาพันธ์ (2532) ที่พบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีการปฏิบัติมากในด้านที่ผู้บริหารสนับสนุนให้อาจารย์เข้ารับการประชุมอบรมสัมมนาทางวิชาการกับหน่วยงานภายนอก นอกจากนี้ยังพบปัญหาการจัดครูเข้าสอนไม่ตรงกับความรู้ ความสามารถ หรือความถนัด แนวทางการแก้ปัญหาที่ได้ผลดีคือให้ศึกษาจากคู่มือครู จัดเอกสารให้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม และให้เข้ารับการอบรมในส่วนที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยเห็นด้วยกับการแก้ปัญหานี้ แต่โรงเรียนควรเน้นให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเข้ารับการอบรมในเรื่องที่เกี่ยวข้องหรือเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น การใช้สื่อการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบต่างๆที่หลากหลาย และการเขียนแผนการสอน มากกว่าการให้ครูผู้สอนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากคู่มือต่างๆซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญจันทร์ ธนวิภาส (2536) ที่พบว่า การฝึกอบรมครูเพื่อใช้หลักสูตรเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรและการสอน ถ้าครูไม่ได้รับการอบรม นวัตกรรมเทคโนโลยี วิธีการสอน ขบวนการใหม่ๆที่นำมาใช้ แม้จะเขียนเสนอแนะไว้ชัดเจนที่หลักสูตรคู่มือครู แต่การนำไปใช้อาจจะมีการสื่อสารได้ไม่เต็มที่ การใช้หลักสูตรก็จะดำเนินไปอย่างขาดประสิทธิภาพ การฝึกอบรมครูเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร จึงเป็นสิ่งจำเป็นและต้องทำ และควรจัดในรูปแบบประชุมปฏิบัติการ

3. การจัดตารางสอน จากการวิจัยในเรื่องการจัดตารางสอนปัญหาที่พบคือ การกระจายคาบสอนแต่ละวันไม่ตรงใจผู้สอนและมีคาบที่สอนต่อเนื่องกันมากไม่มีเวลาพัก ผู้บริหารได้มีแนวทางการแก้ปัญหาซึ่งได้ผลดีคือ ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบจัดตารางสอนพยายามจัดตารางของครูแต่ละคนให้เหมาะสม ซึ่งการดำเนินการต้องสอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534) ที่ได้เสนอแนวทางการจัดตารางสอนไว้ว่า ควรจัดให้เหมาะสมกับธรรมชาติของเนื้อหาวิชาที่ใช้สอน ควรพิจารณาดูว่าวิชาใดควรจัดไว้ในภาคเช้า และวิชาใดควรจัดใน

ภาคบ่าย และพิจารณาถึงภาระงานสอนของครูที่สอนรายวิชาต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้ครูได้มีเวลาในการตรวจแบบฝึกหัด หรือตรวจงานต่างๆ ตลอดจนมีเวลาในการเตรียมการสอนในคาบต่อไป ซึ่งจะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนมีคุณภาพ

ปัญหาที่พบบ่อยคือการสอนในช่วงบ่ายนักเรียนไม่สนใจเท่าที่ควร มีแนวทางการแก้ปัญหาโดยผู้สอนพยายามหากิจกรรมการเรียนการสอนใหม่ๆ มาสร้างความสนใจให้กับนักเรียน ใช้วิธีการสอนแบบต่างๆ เพื่อให้ไม่น่าเบื่อหน่าย ผู้วิจัยเห็นว่าในการจัดตารางสอนโดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ จะจัดชั่วโมงสอนไว้ในช่วงเช้าไม่ได้ทั้งหมดต้องกระจายไปในช่วงบ่าย ดังนั้นเป็นเรื่องที่ครูผู้สอนจะต้องหาทางแก้ปัญหาในการที่จะทำให้นักเรียนสนใจเรียนโดยการใช้กิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เข้ามาสอน ซึ่งจากการวิจัยพบว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ได้ผล ปัญหาที่พบบ่อยคือบุคลากรขาดความรู้และประสบการณ์ในการจัดทำตารางสอน จากงานวิจัยมีแนวทางการแก้ปัญหาที่ได้ผลดีคือ ไม่เปลี่ยนคณะที่งานที่จัดทำตารางสอนบ่อยนัก ให้มีคนที่ชำนาญงานด้านการจัดทำตารางสอน และ/หรือคนที่เคยทำอยู่ก่อนแล้วเป็นบุคลากรหลักในการจัดทำแต่ละครั้ง และมีการแต่งตั้งตัวแทนหมวดวิชา โดยมีหัวหน้าหมวดวิชาและผู้มีความรู้เรื่องหลักสูตรเข้าไปจัด ซึ่งสามารถตัดสินใจในการเลือกวิชาและลงจัดตารางสอนได้ ผู้วิจัยเห็นว่าหัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้ที่ทราบข้อมูลต่างๆ ตลอดทั้งอัตรากำลังของหมวดวิชาเป็นอย่างดี ก่อนที่จะมาจัดตารางสอนหัวหน้าหมวดต้องสอบถามความสมัครใจและสำรวจความเหมาะสมในการจัดคาบสอนให้กับครูทุกคนในหมวด ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2526) ที่ได้เสนอไว้ว่า ผู้จัดตารางสอนจะต้องเข้าใจสภาพของรายวิชาต่างๆ ที่มีความแตกต่างกันเกี่ยวกับจำนวนคาบ จำนวนผู้เข้าเรียน และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน จึงจำเป็นต้องให้ครูผู้สอนประจำวิชาได้เข้ามามีบทบาทในเรื่องนี้

4. การจัดบริการวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน ปัญหาที่พบบ่อยจากงานวิจัยคือโรงเรียนไม่ได้จัดทำวัสดุหลักสูตรไว้บริการแก่ครูผู้สอน โรงเรียนมีแนวแก้ปัญหาที่ได้ผลดีคือบุคลากรในหมวดวิชารับผิดชอบดูแลในการจัดทำวัสดุหลักสูตรเอง จากการแก้ปัญหานี้ผู้วิจัยเห็นว่ามอบให้เป็นภาระของครูผู้สอนตลอดไปคงเป็นไปได้ ผู้บริหารโรงเรียนควรให้การสนับสนุนและดูแลในส่วนนี้ให้มากขึ้น ปัญหาขาดความรู้และทักษะในการใช้วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน แนวทางการแก้ปัญหาที่ได้ผลดีคือจัดให้มีการอบรมและสาธิตการใช้วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนแก่ครู ดังที่ เพ็ญจันทร์ ธนาวิภาส (2536) พบว่าการจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการสอนเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ครูผู้สอนเพื่อให้สามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องมีการสำรวจความต้องการของครู รวมทั้งประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยเหลือและจัดบริการด้านวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนได้อย่างเพียงพอและเหมาะสม ถึงแม้ว่าโรงเรียนจะมีการจัดบริการวัสดุหลักสูตรให้แล้วก็ตาม แต่ก็ยังพบปัญหาโรงเรียนไม่สามารถจัดบริการวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนให้แก่ครูได้อย่างเพียงพอและทั่วถึง การแก้ปัญหาที่ได้ผลดีคือครูผู้สอนแต่ละท่านดำเนินการจัดซื้อหาและผลิตขึ้นไว้ใช้เองในบางส่วนที่พอทำได้ ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุม จัดทำตารางการขอใช้เพื่อหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันใช้ได้อย่างทั่วถึงและเหมาะสม และหมวดวิชาและ/หรือครูผู้สอนขอความอนุเคราะห์ไปยังสำนักพิมพ์หรือหน่วยงานต่างๆ เพื่อจัดเอกสารประกอบหลักสูตรมาให้กับทางโรงเรียน ซึ่งประเด็นปัญหาที่กล่าวมาตรงกับงานวิจัย มาเจอ โกสูลุไซ (2538) ที่พบว่า โรงเรียนมีปัญหาทางด้านงบประมาณในการจัดซื้อ จัดหาเอกสารหลักสูตร และ

วัสดุ สื่อ อุปกรณ์ ปัญหาด้านความพอเพียงของเอกสารหลักสูตร วัสดุ สื่อ อุปกรณ์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุวรรณ ศาสนะ (2534) ที่พบว่าโรงเรียนมีปัญหามากในเรื่องการจัดทำเอกสารหลักสูตรให้มีความพอเพียงและทันเวลาใช้และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประสาร ภูติ (2536) ที่พบปัญหาว่า เอกสารหลักสูตรที่โรงเรียนเผยแพร่ไม่เพียงพอกับความต้องการของครูผู้สอนในโรงเรียน ซึ่งเป็นปัญหาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เช่นเดียวกับปัญหาที่ผู้วิจัยค้นพบ ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนควรเร่งดำเนินการในการแก้ปัญหาในส่วนนี้ให้มากขึ้น

5. การจัดตั้งอำนวยการความสะดวกด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ และการบริการห้องสมุด จากการวิจัยพบว่า มีปัญหาการขาดแคลนห้องศูนย์การเรียนรู้ ศูนย์ภาษาและ/หรือห้องที่ใช้ปฏิบัติการทางภาษาที่มีอุปกรณ์พร้อม ให้เรียนโรงเรียนมีแนวทางการแก้ปัญหาที่ได้ผลดีคือโดยการนำเสนอโครงการต่อผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดทำห้องเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและทำเรื่องขอความอนุเคราะห์จากสมาคมศิษย์เก่า สมาคมผู้ปกครอง องค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนทั้งพรรคการเมืองต่างๆ เพื่อจัดทำห้องเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยเห็นว่า ในส่วนนี้บางครั้งงบประมาณที่โรงเรียนได้รับไม่เพียงพอ หรือว่าจะได้งบประมาณในการจัดทำห้องเรียนเฉพาะวิชาที่เหมาะสมก็ใช้เวลานาน การที่ทางโรงเรียนขอความร่วมมือจากผู้ปกครองและภาคเอกชนอาจได้รับการสนับสนุนได้เป็นอย่างดี จากงานวิจัย บุผา บุญธรรม (2539) พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้จัดเป็นห้องสำหรับเรียน วิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ และผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้มีหนังสือและอุปกรณ์การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไว้ในห้อง และปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้มีห้องปฏิบัติการทางภาษาในโรงเรียน โดยให้เหตุผลว่าจะช่วยให้ การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น วิธีการที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้ดำเนินการ เพื่อจัดให้มีห้องปฏิบัติการทางภาษา คือการของบประมาณจากทางราชการ และจัดประชุมชี้แจงผู้ปกครองให้ทราบถึงความสำคัญ เพื่อขอ การสนับสนุน

ด้านงบประมาณ มีปัญหาคือไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัด งบประมาณที่จัดสรรให้ไม่เพียงพอกับการปรับปรุงคุณภาพงาน และการจัดสรรงบประมาณให้หมวดวิชาไม่สอดคล้องกับสภาพและความ ต้องการจำเป็นของหมวดวิชา โรงเรียนมีแนวทางแก้ปัญหาคือใช้งบประมาณในแต่ละปีที่ได้พัฒนางานเป็นเรื่อยๆ ไป ให้ได้ประโยชน์มากที่สุด และพยายามทำเรื่องยื่นโครงการชี้แจงจุดประสงค์และผลที่จะได้รับเสนอขึ้นไต่ถามลำดับ ขั้นตอน ผู้วิจัยเห็นว่า การขอความอนุเคราะห์เงินสนับสนุนจากศิษย์เก่า ผู้ปกครองและ/หรือชุมชน เป็นไปตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (2542) กล่าวไว้ในหมวดที่ 8 ว่าด้วยเรื่องทรัพยากรและการ ลงทุนเพื่อการศึกษา ว่าให้มีการระดมทรัพยากรและการลงทุนด้านงบประมาณ การเงินและทรัพย์สินจากรัฐ องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน เอกชน มาเพื่อใช้จัดการศึกษาให้แก่สถานศึกษาและมี ส่วนร่วมกับภาระค่าใช้จ่ายทางการศึกษาตามเหมาะสมและจำเป็น ซึ่งเพ็ญจันทร์ ธนาวิภาส (2536) เสนอไว้ว่า ผู้บริหารควรแก้ไขหรือปรับปรุงในเรื่องงบประมาณไม่เพียงพอด้วยการกำหนดนโยบายไว้ในแผนให้ชัดเจน ขอ งบประมาณเพิ่มเติมจากหน่วยงานเจ้าสังกัด ขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐและเอกชน รวมทั้งสังคมใน ท้องถิ่น โดยผู้บริหารต้องมีการจัดทำแผนและควบคุมการใช้จ่ายเงินของโรงเรียนให้รัดกุม ประหยัดและมีประสิทธิ ภาพมากที่สุด นอกจากนี้ผู้บริหารโรงเรียนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเงินของโรงเรียน จะต้องมีความสมรรถภาพใน การจัดงบประมาณของโรงเรียนได้ไม่มีผิดพลาด สามารถจัดงบประมาณของโรงเรียนให้สอดคล้องกับแผนการเรียน

การจัดงบประมาณของโรงเรียนได้ไม่มีผิดพลาด สามารถจัดงบประมาณของโรงเรียนให้สอดคล้องกับแผนการเรียน การสอนของแต่ละกลุ่มวิชาได้เป็นอย่างดี

ด้านการบริการห้องสมุด พบปัญหาสถานที่ไม่เพียงพอในการจัดทำห้องสมุดหมวดวิชา แก้ปัญหาโดย ทรนรงค์ให้แต่ละห้องเรียนมีมุมหนังสือ ให้ทุกจุดของโรงเรียนมีแหล่งความรู้ให้กับนักเรียน ผู้วิจัยคิดว่าการที่ครู ผู้สอนได้จัดห้องเรียนเป็นเสมือนห้องสมุดด้วยจะเกิดผลดีต่อการเรียนของนักเรียนมาก ครูผู้สอนสามารถจัดหา หนังสือ เอกสาร วารสาร สื่ออุปกรณ์ต่างๆมาจัดไว้ในห้องเรียน พร้อมทั้งเกมต่างๆให้นักเรียนได้เล่น หรือจัดมุมกิจกรรมต่างๆไว้ในห้องเรียน จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้อย่างมากขึ้น ซึ่งกรมวิชาการ (2534) ได้กล่าวถึงลักษณะ ห้องเรียนที่เอื้ออำนวยและช่วยให้การเรียนรู้อันดีของผู้เรียนมีผลดี ได้แก่ การจัดและตกแต่งห้องเรียน การจัดที่นั่ง การจัดวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ การจัดมุมเสริมความรู้และอื่นๆให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน และจากงานวิจัยของ กาญจนา เกียรติประวัติ (2524) ได้ให้แนวคิดว่าการจัดห้องเรียนให้เด็กมีความรู้สึก เหมือนอยู่ในบ้านของตนเองจะช่วยให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อโรงเรียนและเป็นการเสริมสร้างสถานการณ์ที่ช่วยในการ เรียนรู้ด้วย เช่น มีมุมสำหรับการแสดง มีมุมสำหรับค้นคว้าและอ่าน มีมุมสำหรับแสดงผลงานของนักเรียน มีมุม สำหรับเก็บอุปกรณ์ต่างๆของครู ห้องเรียนที่มีลักษณะดังกล่าวอาจเรียกได้ว่าเป็นห้องเรียนแบบเบ็ดเสร็จ

6. การนิเทศติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตร ปัญหาผู้บริหารไม่มีเวลาเพียงพอในการนิเทศติดตาม แนวทางแก้ปัญหาคือ มอบหมายให้ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวด เป็นผู้นิเทศครูผู้สอนในหมวดวิชา หรือ แต่งตั้งให้ครูผู้สอนที่จบการศึกษาทางสาขาวิชาในเขตการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรมาปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียน ซึ่ง สอดคล้องกับ นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2534) ที่กล่าวว่า เทคนิคของผู้บริหารในการทำงาน มิใช่จะทำงานด้วย ตนเองเพียงคนเดียว จะต้องกระตุ้นให้ผู้อื่นช่วยทำงานด้วย และช่วยด้วยความเต็มใจ และภูมิใจที่จะช่วย งานนิเทศ ติดตามประเมินผลก็เช่นกัน เมื่อผู้บริหารมีความจำกัดด้านเวลา ก็สามารถมอบหมายหน้าที่ให้คณะบุคคลทำงาน แทนได้ หรือจัดตั้งเป็นคณะกรรมการนิเทศภายในโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาและครูผู้สอนที่มี ความรู้ ความชำนาญด้านการนิเทศ มาร่วมปฏิบัติหน้าที่ หรือมอบหมายให้ครู ในหมวดวิชาเดียวกัน นิเทศกันเอง ซึ่งอาจใช้วิธีสาธิตการสอน การประชุม และการสังเกตการสอน งานวิจัย ชาลี ทิววงษ์ (2537) พบว่าผู้นิเทศได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา และครูวิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับมอบหมายให้ทำการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรและวิธีการนิเทศ คือ การเยี่ยมชั้นเรียน และการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ตรงกับสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534) ระบุว่า ผู้ทำหน้าที่นิเทศภายในโรงเรียน อาจเป็นผู้บริหารโรงเรียน หรือครูร่วมกับผู้บริหารก็ได้ ทั้งนี้ ผู้บริหารโรงเรียนควร เป็นผู้นำ ผู้กระตุ้นและจัดระบบการนิเทศภายในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ปัญหาขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจหลักและวิธีการนิเทศแบบต่างๆ แนวทางการแก้ปัญหาคือส่งผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบไปอบรม ประชุม เติงปฏิบัติการในหน่วยงานที่ศึกษานิเทศก์จัด หรือเชิญศึกษานิเทศก์ประจำโรงเรียนหรือสหวิทยาเขต สอดคล้องกับ เพ็ญจันทร์ ธนวิภาส (2536) ที่กล่าวว่าการนิเทศอาจเป็นรูปแบบศึกษานิเทศก์จากกรมเจ้าสังกัดของโรงเรียนไปให้ การนิเทศและโรงเรียนนิเทศเพื่อให้การดำเนินงานด้านการเรียนการสอนเป็นไปตามความมุ่งหมาย

ด้านการประเมินผลการใช้หลักสูตร จากงานวิจัยพบว่าโรงเรียนมีปัญหาไม่ได้วางแผนในการประเมินผล การดำเนินการใช้หลักสูตรอย่างชัดเจน ซึ่งโรงเรียนมีแนวทางแก้ปัญหาโดยผู้บริหารกำหนดนโยบาย วางแผนให้มีการประเมินผลดำเนินการใช้หลักสูตร โดยศึกษาจากวิทยากรที่มีความรู้ด้านการประเมินผลการใช้หลักสูตร สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534) ได้เสนอแนวดำเนินงานการประเมินการเตรียมการใช้หลักสูตรไว้ว่า โรงเรียนควรมีการประชุมคณะกรรมการดำเนินงาน กำหนดปฏิทินปฏิบัติงาน มอบหมายให้ผู้รับผิดชอบจัดทำแบบสำรวจข้อมูลและสรุปผล โดยโรงเรียนพิจารณาแนวดำเนินงานให้เหมาะสมแต่ละกิจกรรมที่จะประเมินผลจากการประเมินจะทำให้โรงเรียนได้มองเห็นสิ่งที่ควรเตรียมการปรับปรุง แก้ไข หรือพัฒนาให้ดีขึ้นต่อไป นอกจากนี้ยังพบปัญหาขาดเครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์ในการประเมินผลดำเนินการใช้หลักสูตร โรงเรียนมีแนวทางแก้ปัญหาโดยเชิญวิทยากรหรืออาจารย์จากสถาบันต่างๆที่มีความรู้ ความสามารถทางด้าน การประเมินผลการใช้หลักสูตรมาบรรยายแนะนำการสร้างเครื่องมือในการประเมินผลแบบต่างๆ ผู้วิจัยเห็นว่าผู้บริหารควรส่งเสริมสนับสนุนครูผู้สอนให้มีโอกาสได้เข้าร่วมประชุม อบรม หรือสัมมนาเกี่ยวกับการประเมินผลหลักสูตร เพื่อนำความรู้ความสามารถไปใช้สร้างเครื่องมือ และนำวิธีการต่างๆไปใช้ในการประเมินผลการใช้หลักสูตร เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป

7. การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร จากการศึกษาพบว่าโรงเรียนไม่มีการวางแผนในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร ครูผู้สอนไม่มีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร โรงเรียนไม่ได้กำหนดเวลาที่จะประชาสัมพันธ์ที่แน่นอนและไม่สามารถทำได้อย่างต่อเนื่อง แนวทางที่โรงเรียนใช้ในการแก้ปัญหาคือ ผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาฯ ร่วมกันวางแผนในการประชาสัมพันธ์ โดยมอบหมายให้ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการชี้แจงเรื่องหลักสูตรแก่นักเรียนในชั้นที่ตนสอน และมีการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรในวันปฐมนิเทศนักเรียนเข้าใหม่ให้ผู้ปกครองและนักเรียนทราบ กำหนดวันในการประชาสัมพันธ์ไว้ในปฏิทินปฏิบัติงานของโรงเรียน ดังที่บุญญา สาคร (2516) กล่าวว่า การประชาสัมพันธ์เป็นการส่งเสริมให้ครูกับผู้ปกครองมีความใกล้ชิดกัน ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลดีด้วยความร่วมมือกันทั้งทางโรงเรียนและที่บ้าน ในการประชาสัมพันธ์นั้น ผู้บริหารโรงเรียนและครูควรมีการวางแผนการประชาสัมพันธ์ล่วงหน้า โดยให้ครูทุกคนเข้าใจหลัก เทคนิควิธีการประชาสัมพันธ์ ทั้งนี้ในการประชาสัมพันธ์หลักสูตรนั้นควรต้องทำเป็นระยะๆติดต่อกันไปและควรใช้ทุกรูปแบบเพื่อให้ผู้รับเกิดความสนใจ จากงานวิจัย เพ็ญจันทร์ ธนาวิภาส (2536) พบว่า โรงเรียนทุกโรงเรียนมีการประชาสัมพันธ์หลักสูตร โดยจัดประชุมชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตรแก่นักเรียน ครู ผู้ปกครอง โดยหัวหน้าหมวดวิชาฯ มีส่วนร่วมประชาสัมพันธ์ โดยมอบหมายให้ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการชี้แจงเรื่องหลักสูตรแก่นักเรียนในชั้นที่ตนสอนและมีการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรในวันปฐมนิเทศนักเรียนเข้าใหม่ให้ผู้ปกครองและนักเรียนทราบ กำหนดวันในการประชาสัมพันธ์ไว้ในปฏิทินปฏิบัติงานของโรงเรียน วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525) กล่าวว่า ชุมชนและผู้ปกครอง เป็นผู้มีส่วนให้การสนับสนุนร่วมมือในการใช้หลักสูตร การประชาสัมพันธ์ การใช้หลักสูตรกับผู้ปกครอง คณะกรรมการศึกษาของโรงเรียนและประชาชนในชุมชนเป็นสิ่งที่ละเลยไม่ได้ จะต้องทำการเผยแพร่ว่าการใช้หลักสูตรใหม่นั้น ลูกหลานของเขาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเกี่ยวกับการเรียนรู้ เจตคติ ค่านิยมและความสามารถในการแก้ปัญหา และจากงานวิจัย บุญผา บุญธรรม (2539) พบว่า ผู้ปกครองทั้งหมดต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยม

ศึกษาตอนต้น แสดงว่าผู้ปกครองยังไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ อาจเป็นเพราะทางโรงเรียนไม่ได้ประชาสัมพันธ์ให้ทราบ หรือทางโรงเรียนจัดประชุมชี้แจง แล้วแต่ผู้ปกครองไม่มีเวลาไปรับฟัง ส่วนวิธีการที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้ทางโรงเรียนดำเนินการคือ การทำเอกสารแนะนำให้ผู้ปกครองทราบ จากงานวิจัย พรทิพย์ จิวลีพงษ์ (2537) ผลการวิจัยพบว่า ทุกโรงเรียนมีการประชุมครู ผู้ปกครองและนักเรียน เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มีการประชุมนิเทศนักเรียนและชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนแก่นักเรียน โดยครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงาน/โครงการในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร

8. การศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษและปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น ครูผู้สอนขาดข้อมูลสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น นักเรียนไม่มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจเท่าที่ควร โรงเรียนแก้ปัญหาโดยสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการจากผู้ปกครองนักเรียนและชุมชน เปิดวิชาเลือกเสรีวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสเลือกเรียนวิชาที่ตนเองสนใจ เพ็ญจันทร์ ธนาวิภาส (3626) พบว่าหลักสูตรฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533 เป็นหลักสูตรที่เปิดกว้างที่จะให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร การจัดวิชาเลือกเสรี อาจต้องจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับท้องถิ่น ซึ่งอาจต้องใช้สถานที่นอกโรงเรียน เช่น วัด หรือศูนย์เยาวชน หรือใช้บุคลากรภายนอกโรงเรียนเป็นที่ให้ความรู้ทั้งนี้โรงเรียนควรจัดการและประสานงานให้ทุกอย่างเป็นไปด้วยความเรียบร้อย กรมวิชาการ (ม.ป.ป.) กล่าวว่า หลักสูตรได้เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นสามารถดำเนินการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่น สำหรับในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในท้องถิ่นปรับรายละเอียดเนื้อหาของรายวิชาให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น ส่งเสริมให้ท้องถิ่นจัดทำรายวิชาที่สนองความต้องการของท้องถิ่น จากงานวิจัย บุญผา บุญธรรม (2539) พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้จัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับที่เด็กทุกคนต้องเรียนรู้ โดยให้เหตุผลว่า เพื่อเด็กจะได้มีความรู้ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการศึกษาต่อ Beachamp (1981) กล่าวว่าอาณาเขตที่เหมาะสมของหลักสูตรนั้นจะอยู่ที่โรงเรียนแต่ละแห่ง ทั้งนี้เนื่องจากชุมชนแต่ละแห่งนั้นมีสภาพปัญหาและความต้องการแตกต่างกัน ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่นยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะมีปัจจัยหลายด้านเช่นครูไม่มีเวลาดำเนินการศึกษาสภาพความต้องการของท้องถิ่น ความพร้อมของครูในการเปิดวิชาสอนให้หลากหลายตามความต้องการของเด็กและชุมชน ขณะเดียวกันจะพบว่าผู้ปกครองและเด็กจะคล้อยตามที่โรงเรียนดำเนินการจัดไว้ให้

9. การจัดทำแผนการสอน ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการสอน แนวทางที่โรงเรียนใช้แก้ปัญหาคือ จัดทำแผนการสอนร่วมกับครูผู้สอนที่มีความเข้าใจในการทำแผนการสอนที่สอนในระดับชั้นเดียวกันในโรงเรียนเดียวกันหรือระหว่างครูผู้สอนในกลุ่มโรงเรียนเดียวกัน ประชุมครูวิชาภาษาอังกฤษเพื่อร่วมกันวางแผนจัดทำแผนการเรียนการสอน และให้ครูผู้สอนไปศึกษาแนวทางการจัดทำแผนการสอนจากกลุ่มโรงเรียนหรือโรงเรียนที่กรมสามัญศึกษาจัดเป็นศูนย์วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการจัดทำแผนการสอนเป็นสิ่งสำคัญที่ครูทุกคนจะต้องศึกษาทำความเข้าใจ ทำเป็นและนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ดังที่เจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) กล่าวว่าครูผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตรให้กระจ่างและ

ประชุมวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อพิจารณาวางแผนใช้แผนการสอนให้เหมาะสม ดังที่งานวิจัย เกสร สิงห์ชนะ (2536) พบว่าการจัดทำแผนการสอนจะช่วยให้ครูเห็นแนวทางชัดเจนยิ่งขึ้นว่าจะทำการสอนแบบใด จะเลือกจัดประสบการณ์อย่างไรให้กับเด็กเพื่อทำให้เด็กอยากเรียนและทำให้การเรียนน่าสนใจ เช่นเดียวกับที่ติลก บุญเรืองรอด (2521) กล่าวไว้ว่า การจัดทำแผนการสอนและเอกสารประกอบการเรียนการสอนร่วมกันเป็นขั้นตอนสำคัญมากในการนำหลักสูตรไปใช้ เพราะจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างวิชากับการเรียนการสอน อันจะส่งผลไปให้ผู้เรียนในที่สุด

10. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ปัญหาที่พบจากงานวิจัยคือนักเรียนมีจำนวนมากเกินไป ทำให้ครูไม่อาจใช้วิธีการสอนหรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบต่างๆได้อย่างหลากหลาย โรงเรียนมีแนวทางการแก้ปัญหาโดยครูเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกห้องเรียน เพ็ญจันทร์ ธนาวิภาส (2536) กล่าวว่าผู้บริหารควรมีการประสานงานกับแหล่งวิทยากร สถานประกอบการ และสถานประกอบอาชีพในท้องถิ่นเพื่อขอรับการสนับสนุนในการขอใช้สถานที่ภายนอกโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนได้มีสถานที่ฝึกปฏิบัติงาน ปัญหาพื้นฐานความรู้ของนักเรียนแตกต่างกัน แก้ปัญหาโดยพัฒนาจากสิ่งที่นักเรียนรู้และง่ายไปสู่สิ่งที่ยากขึ้น สอนตามศักยภาพของนักเรียน โดยครูได้ศึกษาพื้นฐานของนักเรียนแต่ละคน เรียนคละกันระหว่างนักเรียนที่เรียนอ่อนกับนักเรียนที่เรียนเก่งให้นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อน จากงานวิจัยการแก้ปัญหาที่ผ่านมายังไม่ทราบผล ผู้วิจัยเห็นว่าผู้บริหารควรหาวิธีการช่วยครูผู้สอนโดยการสอบถามปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับครูและหาทางช่วยเหลือ กรณีที่จำนวนนักเรียนมากเกินไปทำให้การจัดกิจกรรมต่างๆเป็นไปได้ยาก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษถ้าครูมีโอกาสนในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมจะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ดังที่ สุมน อมรวิวัฒน์ (2526) ได้กล่าวถึง กิจกรรมการเรียนการสอนถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุตามที่หลักสูตรกำหนด และแนวทางที่ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534) ได้กำหนดแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรโดยมีจุดเน้น 2 ประการคือการจัดการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ คงเป็นไปได้ยากถ้าจำนวนผู้เรียนแต่ละห้องยังมีจำนวนมาก

11. การพัฒนาและใช้สื่อการเรียนการสอน ปัญหาที่พบจากการวิจัยคือ ครูไม่มีเวลาในการผลิตสื่อ โรงเรียนมีแนวทางการแก้ปัญหาที่ได้ผลคือนำของจริงที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียน สิ่งทีเห็นในชีวิตประจำวัน รูปภาพ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ มาเป็นสื่อให้นักเรียนได้เรียน ผลิตสื่อร่วมกับครูที่สอนในรายวิชาและระดับชั้นเดียวกันหรือมีจุดประสงค์ในการทำสื่อร่วมกัน ดังที่ เกสร สิงห์ชนะ (2536) กล่าวว่า ครูผู้สอนควรเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับบทเรียน และกิจกรรมจะทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามจุดหมายที่หลักสูตรกำหนด เช่นเดียวกับ นันทกา ประกอบนันท์ (2540) ที่กล่าวว่า การใช้สื่อการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะประสบความสำเร็จได้นั้น ส่วนหนึ่งมาจากการเลือกใช้สื่อการสอนได้อย่างเหมาะสม ถูกต้อง สอดคล้องกับบทเรียน และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนจะมีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนมาก ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้รวดเร็วและแม่นยำขึ้น และเป็นสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน จะต้องขึ้นอยู่กับวิธีการใช้ การเลือกสรรชนิดของสื่อที่จะใช้ เขียวลักษณ์ รอดงาม (2542) กล่าวว่า

สื่อภาษาอังกฤษที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ แผ่นภาพ โฆษณา แผ่นป้ายต่างๆ และโรงเรียนที่มีความพร้อมสูง อาจพิจารณา จัดเตรียมสื่อเทคโนโลยีที่มีความทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา วีดิทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น การใช้สื่อการเรียนจากสถานการณ์ปัจจุบันจะสามารถช่วยให้ผู้เรียน นำประสบการณ์ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้น สื่อการเรียนการสอนเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ

12. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จากการวิจัยพบปัญหาครูผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรได้หลากหลายเพื่อสนองความต้องการของนักเรียน โรงเรียนมีแนวทางการแก้ปัญหาโดยครูผู้สอนสอบถามข้อมูลความต้องการของนักเรียน พยายามจัดกิจกรรมที่นักเรียนส่วนมากต้องการ เหมาะสมกับศักยภาพของนักเรียน และครูสามารถจะจัดให้ได้ ปัญหาขาดงบประมาณในการส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร แก้ปัญหาโดยใช้งบประมาณที่มีอยู่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยให้นักเรียนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมโดยยึดหลักประหยัด แต่มีคุณภาพ เข้าร่วมกับโรงเรียนที่มีงบประมาณพร้อมในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรบางอย่าง เช่น การจัดนิทรรศการคัดเลือกตัวแทนนักเรียนส่งเข้าประกวด แข่งขันกิจกรรมต่างๆ จัดป้ายนิเทศโดยนำผลงานของนักเรียนมาแสดง โดยนักเรียนเป็นผู้จัดทำ ดังที่ ผุสดี ภูอินทร์ (2530) กล่าวว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษ จัดได้หลายรูปแบบตามความต้องการของผู้เรียน แต่ก็ต้องพิจารณาก่อนว่ามีบุคลากรที่จะจัดและดูแลการจัดทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้สำเร็จหรือไม่ เช่นเดียวกับ ชลธิชา ไชยวงศ์ (2540) กล่าวว่า ครูผู้สอนควรได้มีการพิจารณาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้สอดคล้องและเหมาะสม โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับเป็นสำคัญ ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษ จัดได้หลายรูปแบบตามสภาพความพร้อมของโรงเรียน แต่ที่สำคัญ กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่โรงเรียนจัดขึ้นนั้น ต้องสนองตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีคุณค่าและได้รับการตอบสนองจากนักเรียนอย่างดีและเต็มที่ สมิตร์ คุณากร (2523) กล่าวว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสำคัญคือเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ให้ความคิดเป็นไปในทางสร้างสรรค์ และยังช่วยให้นักเรียนแสดงออกตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถพิเศษของตน ซึ่งจากงานวิจัยของ บุปผา บุญธรรม (2539) พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้ทางโรงเรียนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยส่วนใหญ่ต้องการให้ทางโรงเรียนมีการแข่งขันตอบปัญหาภาษาอังกฤษ และจัดทัศนศึกษาเพื่อสังเกตการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่เป็นจริง งานวิจัยพรทิพย์ จิวสิบพงษ์ (2537) พบว่าผู้บริหารโรงเรียนจะประชุมชี้แจงคณะกรรมการเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยผู้บริหารโรงเรียนและคณะครูร่วมกันดำเนินงานจัดให้นักเรียนตลอดปีการศึกษา และครูผู้สอนส่วนใหญ่มีการกำหนดหลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยจัดตามความสนใจ และความต้องการของนักเรียน กิจกรรมที่ครูจัดส่วนใหญ่ คือการจัดป้ายนิเทศ และนักเรียนส่วนใหญ่เป็นผู้ร่วมในกิจกรรมที่โรงเรียนจัด โดยนักเรียนมีการกำหนดหลักการในการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

13. การจัดสอนซ่อมเสริม จากการวิจัยพบว่ามีปัญหานักเรียนไม่ให้ความสนใจในการเรียนซ่อมเสริม โรงเรียนแก้ปัญหาโดยครูเสริม สร้างแรงจูงใจ และให้กำลังใจแก่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ครูให้ความเป็นกันเอง ชวนพูดคุยและเรียกมาสอนแบบตัวต่อตัวระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน ครูพยายามหากิจกรรมการเรียนการสอน

ในรูปแบบต่างๆมาเสริมให้นักเรียนทดลองปฏิบัติ ปัญหาไม่มีชั่วโมงสอนซ่อมเสริมในตารางสอน ครูใช้เวลาพักกลางวันหรือหลังเลิกเรียนในการสอนซ่อมเสริม ครูผู้สอนไม่มีเวลาสอนซ่อมเสริมเนื่องจากมีงานมาก แก้ปัญหาโดยให้นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อน จากแนวทางการแก้ปัญหาที่กล่าวมานี้สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2536) ได้เสนอช่วงเวลาของการสอนซ่อมเสริม คือสอนซ่อมเสริมในเวลาปกติคือจัดไว้ในตารางสอน และการส่งเสริมนอกเวลาเรียนปกติ เช่น หลังเลิกเรียน พักกลางวัน กาญจนนา ศรีภาพสินธุ์ (2531) กล่าวว่า การสอนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนแต่ละคนให้เจริญพัฒนาไปในทางที่เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ และศักยภาพที่แท้จริงของเขาด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2525) กล่าวถึงการซ่อมเสริมว่าครูควรทราบจุดเด่นและข้อจำกัดของนักเรียน มีวิธีการเสริมพลัง สร้างแรงจูงใจให้เกิดกับเด็ก รู้จักใช้วิธีสอนแบบใหม่ๆไม่ซ้ำซาก ให้เด็กมีส่วนร่วมในการสอน วางแผนการสอนและใช้วัสดุอุปกรณ์การสอนที่เหมาะสมให้ตรงกับความต้องการและความสนใจของเด็ก ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมรับรู้ความก้าวหน้าของเด็ก และควรได้รับความร่วมมือจากผู้บริหารโรงเรียน เพื่อนครูด้วยกัน ตัวนักเรียนและผู้ปกครองเป็นอย่างดี งานวิจัย พรทิพย์ จิวสืบพงษ์ (2537) พบว่า ทุกโรงเรียนมีการสอนซ่อมเสริม มีการสำรวจนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน และซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนอ่อน โดยผู้บริหารมอบหมายให้ครูประจำวิชาเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งจะใช้เวลาในวันเสาร์และวันอาทิตย์สอนซ่อมเสริม วิธีการสอนจะเป็นการสอนแบบตัวต่อตัวระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน จัดสอนซ่อมเสริมแก่ผู้ที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ ใช้วิธีให้นักเรียนที่เก่งช่วยสอนนักเรียนที่เรียนอ่อน

14. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน จากการวิจัย ปัญหาที่พบคือครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดและประเมินผลไม่เพียงพอ แก้ปัญหาโดยให้ครูผู้สอนศึกษาการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษจากคู่มือการประเมินผลการเรียนของกรมวิชาการ ส่งครูผู้สอนเข้ารับการอบรมและ/หรือประชุมเชิงปฏิบัติการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษร่วมกับกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ให้ครูผู้สอนไปศึกษาดูงานการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจากโรงเรียนต่างๆ งานวิจัยของ สุเทียบ ละอองทอง (2526) พบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี เคยเรียนการวัด/ประเมินผลในสถาบันการศึกษาวิชาชีพครู แต่ยังไม่เคยได้รับการฝึกอบรม และยังมี ความสงสัยวิธีการวัดและประเมินผลอยู่บ้าง ผู้วิจัยเห็นว่าควรเป็นหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนแต่ละกลุ่มโรงเรียนดำเนินการจัดประชุมปฏิบัติการวัดและประเมินผลขึ้น โดยขอความร่วมมือเรื่องงบประมาณสนับสนุนบางส่วน และวิทยากรจากหน่วยงานต้นสังกัด ซึ่งจะทำให้การช่วยเหลือครูได้ผลและมีความรวดเร็วยิ่งขึ้น ส่วนปัญหาบุคลากรที่รับผิดชอบงานวัดและประเมินผลไม่เพียงพอ แก้ปัญหาโดยแต่งตั้งบุคลากรที่มีความรู้เหมาะสมเพิ่มขึ้นและให้ไปศึกษาอบรมเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ดังที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534) เสนอไว้ว่า โรงเรียนต้องศึกษาคำอธิบายระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ศึกษาคำอธิบายการออกเอกสารการประเมินผลการเรียน เตรียมบุคลากรในโรงเรียนเพื่อปฏิบัติงานวัดและประเมินผลการเรียน โดยแต่งตั้งบุคลากรรับผิดชอบงานวัดและประเมินผล และเสริมความเข้าใจบุคลากร โดยการให้คำแนะนำให้ศึกษาเอกสาร และประชุมปฏิบัติการ ให้ครูผู้สอนมีส่วนร่วมกับบุคลากรที่รับผิดชอบในการเตรียมการวัดและ

ประเมินผล โดยศึกษาเอกสารหลักสูตร แผนการสอน และคู่มือการประเมินผลด้วยตนเอง สอดคล้องกับที่ กาญจนา คุณนาร์ช (2527) กล่าวว่า เป็นหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนที่จะต้องดูแลให้ทุกคนมีทักษะการวัดและ ประเมินผล และให้ความสำคัญเพราะการวัดและประเมินผลเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่ทำให้ครูผู้สอนและโรงเรียนรู้ถึง ผลผลิตของหลักสูตรว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ เพื่อที่จะนำผลจากการประเมินนั้นมาปรับปรุงการ เรียนการสอนให้ดีขึ้นต่อไป เช่นเดียวกับที่ ชลธิชา ไชยวงศ์ (2540) พบว่า การวัดและประเมินผลการเรียนมีความ สำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนเพราะผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลนั้น เป็นสิ่งที่บอกให้ทราบว่า หลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนบรรลุตามความมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใด และสามารถใช้เป็นแนวทางในการแก้ไข และปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของครูได้ สอดคล้องกับ กิตติมา ปรีดีดีล (2532) ที่กล่าวว่า การวัดและ ประเมินผลเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องทำการวัดและประเมินผลการเรียนของนักเรียนว่าได้รับผลแค่ไหน เพียงไร หรือ จะต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไร

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับศึกษานิเทศก์ประจำกลุ่มสหวิทยาเขต

ควรมีการประสานงานกับผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษให้ได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียน และครูผู้สอน

1. โรงเรียนควรส่งเสริมและสนับสนุนครูผู้สอนภาษาอังกฤษให้มีการพัฒนาความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น จัดการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหรือส่งครูผู้สอนเข้ารับการอบรมที่จัดโดยหน่วยงานภายนอก และส่งครูไปศึกษาดูงานในโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น
2. โรงเรียนควรจัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนแก่ครูอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ
3. โรงเรียนควรสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
4. ครูผู้สอนควรพยายามศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ เกี่ยวกับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอน การใช้เทคโนโลยีต่างๆอย่างหลากหลายเพื่อพัฒนาการสอนของตนเองอย่างต่อเนื่อง
5. ครูผู้สอนควรนำสิ่งที่ได้จากการฝึกอบรม การประชุมเชิงปฏิบัติการ หรือจากการศึกษาดูงานจากโรงเรียนต่างๆที่ประสบความสำเร็จแล้วนำมาปรับกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับศักยภาพของนักเรียนที่ตนสอน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับ สภาพ ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาในโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพในการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
2. ควรมีการศึกษาปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร